

Devrime ve sosyalizme adanmış yarım yüzyıl!

O komünist bir işçi sınıfı devrimcisiydi. Türkiye işçi sınıfının gelecekte oynayacağı devrimci role güveni tamdı. İşçi sınıfına güven duyulmadan, bu çerçevede tüm

güç ve olanaklar devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefi doğrultusunda seferber edilmeden, devrimci siyasal mücadelede sözü edilebilir bir mesafe alınamayacağının da tam olarak bilincin-

deydi. Partimizin devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefine odaklanmasını bu çerçevede fazlasıyla önemsiyor, buna yönelik azim ve kararlılığından da kuşku duymuyordu.

S.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 15
15 Eylül 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak82.net

Orta Vadeli Program sömürü ve sefaletin yoğunlaşması demektir!

**Krizin faturasını reddet,
OVP'ye geçit verme!**

Esnek ve kölece çalıştırmanın yeni adı: İşgücü Uyum Programı

İşçi düşmanı AKP-MHP iktidarı, sömürüyü daha da derinleştirecek yeni bir saldırı hazırlığını "müjde" olarak gündeme getirdi.

AKP şefinden keskin U dönüşü: Rabia gitti, Sisi geldi

Erdogan'ın Şubat'ta yaptığı Mısır ziyaretine Sisi'nin gecikmeli de olsa karşılık vermesi, taraflar arasındaki ilişkilerde bir değişim olduğuna işaret ediyor.

Seçim sonrası Fransa: Sermayenin diktatörlüğü ilan edildi!

Emmanuel Macron, sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet eden bir biçimde, finans kapitalin temsilcisi Michel Barnier'i başbakan olarak atadı.

Siyonizmin değirmenine su taşımak - A. Vedat Ceylan

S.15

AB Gayriresmi Dışişleri Bakanları Toplantısı

S.19

Orta Vadeli Program sömürü ve sefaletin yoğunlaşması demektir!

Krizin faturasını reddet, OVP'ye geçit verme!

Orta Vadeli Program'ın (OVP) 2025-2027 dönemini kapsayan hedef ve politikaları geçtiğimiz hafta Resmi Gazete'de yayımlandı. Hazine ve Maliye Bakanlığı ile Strateji ve Bütçe Başkanlığı tarafından hazırlanan saldırı programı Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz tarafından kamuoyuna sunuldu.

Her seferinde "revize" edilen OVP'nin 2025-2027 dönemini kapsayan politikaları, süregiden uygulamaların devamı olarak krizin faturasını emekçilerin omuzlarına yıkmayı hedefliyor. Hem de çok daha ağır ve kapsamlı şekilde. Dolayısıyla şimdiden sermaye çevrelerinin olumlu değerlendirmelerine konu oldu. Örneğin TÜSİAD Başekonomisti Gizem Öztok Altınsaç, OVP'de yer alan hedefler bağlamında memnuniyetini belirterek şunları ifade etti:

"Rakamlardan hem sıkı para politikasının hem de disiplinli maliye politikasının 2025'te de devam edeceğini görmekteyiz. Enflasyon tarafında yavaş yavaş arzu ettiğimiz yönde ilerleme görmeye başladık. Bunun devamının da geleceğini hem OVP'de görüyoruz hem de piyasa beklentileri bu yönde."

Daha önce de IMF benzer değerlendirmeler yapmış, Şimşek'in programına destek veren açıklamalarda bulunmuştu.

"Enflasyonla mücadele" adı altında sefalet dayatması süreci

OVP kapsamında hazırlanan "yeni planda" ana hedefin yüksek enflasyonun "dizginlenmesi" ve "geri getirilmesi" olduğu iddia ediliyor; yılsonu enflasyon oranı ve takip eden yılların enflasyon hedefleri tanımlanıyor. Bu noktada kritik olan ve emekçileri ilgilendiren konu ise bu hedeflere nasıl ulaşılabileceğidir.

Saldırı programının ilgili bölümünde bir dizi karmaşık ifade kullanıldıktan sonra sadede gelinerek bu soruya şöyle

yanıt veriliyor:

"Enflasyon beklentilerinin de daha etkin yönetimiyle fiyatlardaki katıllıkla mücadele edilecektir. Ücret fiyat sarmalının önlenmesine yönelik asgari ücret artışlarının dezenflasyon süreciyle uyumu gözetilmeye devam edilecektir."

Burada açıkça ifade edilen şey ücretlerin önümüzdeki dönemde de bas-kılanacağı, emekçilerin alım gücünün düşürüleceği, açlık sınırının altında kalan ücret dayatmasının devam edeceği ve genel ücretlerin bu sınırdaki tutulacağıdır. Yani, bir süredir "enflasyonla mücadele" adı altında uygulanan "Şimşek Programı" aralıksız devam edecek, başta asgari ücret olmak üzere ücret artışları "hedef enflasyon" üzerinden belirlenecek. Bu ise "enflasyonla mücadele" aldatmacası üzerinden işçi sınıfı ve emekçilere bir kez daha sefalet dayatması anlamına gelmektedir.

ESNEK VE KÖLECE ÇALIŞMA OLAĞANLAŞTIRILMAK İSTENİYOR

OVP kapsamında işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını ağırlaştıracak yeni saldırılar da yer alıyor. İş Kanunu'nda değişiklik yapmayı öngören bu saldırılar ile esnek çalışma biçimleri çeşitlendirilmek ve yaygınlaştırılmak isteniyor.

Programın "Yeni nesil çalışma biçimleri ve sektörel dönüşümler" ara başlığı altında yer alan şu maddeler, "güvenceli esneklik" vb. güzellmeler eşliğinde söz konusu saldırının kapsamını ortaya koyuyor:

"Uzaktan, kısmi ve geçici süreli çalışma ile platform çalışması gibi yeni nesil çalışma modelleri doğrultusunda, işgücü piyasasının ihtiyaçları, kadın erkek fırsat eşitliği ve iş-özel yaşam dengesini gözetilen düzenlemeler yapılacaktır.

- İş Kanunu'nda sosyal taraflarla di-

yalog halinde yapılacak değişiklikler ve bu doğrultuda gerçekleştirilecek ikincil mevzuat çalışmaları ile işgücü piyasalarında güvenceli esneklik sağlanacaktır."

Aynı kapsamda çocuk ve genç emeğini sermayenin sömürüsüne açmaya dönük maddeler de programda yer alıyor. Bütünlüğü üzerinden ele alındığında, OVP ile bir yandan işçi sınıfı ve emekçilerin üzerindeki sömürü yoğunlaştırılmak isteniyor öte yandan çocuk ve gençlerin emeğini ucuz işgücü olarak sermayeye sunmak hedefleniyor. Bu bağlamda "yeni" mesleki eğitim uygulamalarının hayata geçirileceği şu şekilde vurgulanıyor:

"Mesleki ve teknik eğitim müfredatı özel sektörle işbirliği içerisinde güncellenecek, staj ve işbaşı eğitimi programlarının yaygınlaştırılmasını sağlayacak şekilde yönetim ve finansman konuları da dâhil olmak üzere özel sektör katılımı artırılacaktır.

- Mesleki ve teknik eğitim dışındaki öğrencilerin ortaöğretim boyunca meslek sahibi olarak mezun olmasını teminen mesleki eğitim alabilmesine yönelik düzenleme yapılacaktır."

SOSYAL GÜVENLİK VE KIDEM TAZMİNATI DA HEDEFTTE

Sermaye iktidarı uzunca bir süredir Kıdem Tazminatı hakkını kaldırmayı, sosyal güvenlik sistemini bütünüyle piyasalaştırmayı, emeklilik sistemini ise sermayenin çıkarları doğrultusunda düzenlemeyi hedefliyor. Zira, tüm bu alanları hem kamusal bütçe üzerinde yük olarak görüyor hem de sermaye için önemli bir kâr kapısına çevirmeyi amaçlıyor.

"Revize" edilen OVP'de "mali sürdürülebilirlik" adı altında gündeme getirilen saldırılar, bütünlüğü üzerinden bu yaklaşımın ürünüdür. Gerici-faşist ikti-

dar, bir yandan mevcut sosyal güvenlik sistemi üzerinden emekçilerin üzerindeki prim yükünü arttırmayı (böylece "mali sürekliliği" güvence altına almayı), öte yandan, bu yolla elde edilen kaynakları kriz koşullarında sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde kullanmayı planlıyor.

Aynı olgu, emeklilik sistemi için de geçerlidir. Bu bağlamda, geçmiş yıllarda hayata geçirilen Bireysel Emeklilik Sistemi'ni (BES) tamamlayacak şekilde Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi'nin (TES) kurulması da yeni OVP kapsamında yer almaktadır. TES ise bilindiği üzere Kıdem Tazminatı hakkını ortadan kaldırmanın bir ön adımı olarak gündeme getirilmiştir.

EMEKÇİLER OVP'Yİ DE KRİZİN FATURASINI DA REDDETMEK İSTİYOR

Bütünlüğü üzerinden bakıldığında 2025-2027 dönemini kapsayan OVP, krizin çok yönlü faturasını aralıksız olarak emekçilere ödetmeyi hedeflemektedir. Hayata geçirildiği oranda sömürü yoğunlaşacak, emekçilerin sefaleti derinleşecek, sosyal-iktisadi yıkım ise daha da katmerlenecektir.

Dolayısıyla, bu kapsamlı saldırı programının geri püskürtülmesi güncel planda kritik bir önem taşımaktadır. En başta işçi sınıfı ve emekçiler adına. Zira, saldırının hedefinde bütünüyle işçi sınıfı, emekçiler ve toplumun diğer yoksul kesimleri yer almaktadır. Bu noktada, işçi ve emekçilerin OVP'de cisimleşen çok yönlü saldırı karşısında nasıl bir tutum alacağı ise belirleyici olacaktır. Ya krizin faturası bütünüyle reddedilecek, OVP'ye geçit vermemek için birleşik, kitlesel bir karşı koyuş sergilenecek ya da sosyal-iktisadi yıkım yeni boyutlar kazanarak yoluna devam edecek.

Esnek ve kölece çalıştırmanın yeni adı:

İşgücü Uyum Programı

Esnek ve ucuz işgücü sağlamak açısından sermayeye sayısız hizmetleri bulunan işçi düşmanı AKP-MHP iktidarı, sömürüyü daha da derinleştirecek yeni bir saldırı hazırlığını “müjde” olarak gündeme getirdi.

İşgücü Uyum Programı, 29 Ağustos 2024 tarihli Resmî Gazete’de yayınlanarak yürürlüğe girdi. Bu programla bir kez daha işçi ve emekçiler “mesleki eğitim” demagojisi ile ucuz ve esnek çalışma saldırisına maruz bırakıldı.

İŞKUR’un yönetiminde hayata geçirilecek ve finansmanı yine İşsizlik Fonu’ndan sağlanacak olan bu saldırının amaçları şöyle sıralanıyor:

“Engelli, yaşlı ve hasta bakımına yönelik faaliyetlerin desteklenmesi, çocuk bakım işlerine yönelik faaliyetlerin desteklenmesi ve tarımsal üretim uygulamalarının ve hayvancılık faaliyetlerinin desteklenmesi durumlarında ilgili program uygulanabilecek.

Ayrıca, ağaçlandırma faaliyetlerinin desteklenmesi, kamusal alanların temizlik, bakım ve onarım faaliyetlerinin desteklenmesi, geri dönüşüm ve atık imha faaliyetlerinin desteklenmesi, parkların ve yeşil alanların korunması ve geliştirilmesi faaliyetlerinin desteklenmesi, biyolojik çeşitliliğin korunması ve doğal yaşam alanlarının restorasyon faaliyetlerinin desteklenmesi, spor ve kültür faaliyetlerinin desteklenmesi.”

Hedef, işçi ve emekçileri adı geçen alanlarda sadece yol ve yemek parası

karşılığında çalıştırmak. Bunun giderlerini ise, İşsizlik Fonu kaynaklarını birkez daha hortumlayarak karşılamak.

KARIN TOKLUĞUNA VE GÜVENCESİZ ÇALIŞTIRMA

İlk dört haftası “eğitim” adı altında gerçekleştirilecek kurstan oluşan bu program, toplamda 10 aya kadar devam edebilecek. Ancak sonrasında halihazırda o işi yapan diğer işçiler gibi çalışmak zorunda kalacak olan emekçilere “cep harçlığı” adı altında günlük 566 TL gibi komik bir ücret verilecek.

Bu programa başvurmak için son bir ayda kişinin sigortasının yatırılmamış ol-

ması şartı bulunuyor. Yani bu kişiler aynı zamanda işsizlik maaşına başvuracak durumda olan işçiler olmalı. Muhtemeldir ki İŞKUR bu programa katılmayı da işsizlik maaşı almak için şart koşacak. Yani İşgücü Uyum Programı’na katılım işsizlik maaşı almak isteyenler için zorunlu bir önkoşul olarak sunulabilecektir.

Üstelik bu programın sonunda kalıcı bir istihdam da söz konusu olmayacak. En fazla 10 ay sürecek programa katılanlara son olarak “nasıl iş bulabilecekleri” hakkında bir “eğitim” verilecek.

Kurumlar, çalıştırdıkları toplam işçi sayısının yüzde 30’unu İşgücü Uyum Programı kapsamında işe alabilecekler. Ancak bu kapsamda işe alınanlar “kati-

limci” adı altında herhangi bir güvenceye tabi olmayacaklar. Buna karşın “çalışan” olarak gösterilecekleri için gerçek işsizlik oranının çarpıtılmasında bir istatistiki veri olarak kullanılacaklar.

Diğer işçiler gibi sömürü altında çalışacak olmalarına rağmen kendilerine verilecek üç kuruş da “cep harçlığı” denilerek bir lütuf, bir sosyal yardım gibi sunuluyor.

GÜVENCELİ İŞ, İNSANCA YAŞAMAYA YETECEK BİR ÜCRET!

Tam anlamıyla Orta çağ anlayışıyla karın tokluğuna çalışmanın dayatılacağı bu uygulama, esas olarak esnek çalışmanın derinleştirilmesi açısından tehlike arz ediyor. Zira bu uygulamadan yararlanacak kurumlar bunu sürekli bir şekilde devam ettirdikleri oranda hiçbir sorumluluk almadan, kendi ceplerinden ücret dahi ödemedi işlerinin önemli bir bölümünü bu işçilere yaptırabilecekler.

Bu program, kapitalistleri çok zarrı olmadıkça yeni işçi alımı “yükünden” kurtaracağı gibi, çalıştırdıkları işçilerin üzerinde bir işsizlik sopası olarak sallama imkanı da sağlayacak.

Esnek çalışma ve sömürünün daha da derinleştirilmesi anlamına gelen bu pervasız uygulamaya karşı işçi ve emekçiler “güvenceli iş”, “insanca yaşamaya yetecek bir ücret” talepleriyle mücadeleyi yükseltmelidir.

GEBZE’DE “GEÇİT VERME” KAMPANYASI FAALİYETİ

Emeğin Kurtuluşu’nun “Krizin faturasına, faşist baskıya geçit verme!” şiarlı kampanyası kapsamında Gebze’de toplantı gerçekleştirildi.

Kampanyanın kapsamı anlatıldıktan sonra işçi ve emekçilere krizin yansımaları üzerine konuşuldu.

Fabrikalarda işten atma, düşük ücret, güvencesiz çalışma noktasında yansıyanlar aktarıldı. Sendikal bürokrasinin sermayenin hizmetindeki tablosu ve sınıf mücadelesindeki olumsuz rolüne dair sohbet edildi.

Kampanyanın kapsamının dışında Narin’in katledilmesi, Dilan Polatlar’ın

“Geçit verme” kampanyası faaliyetleri

serbest bırakılması vb konularda ele alındı.

Toplumsal olayları bütünlüğü içinde ele alarak işçilerin kapitalizmin işleyişi ve çürümüşlüğü noktasında bilinçlendirilmesinin gerekliliği vurgulandı.

Kampanya kapsamında yapılacaklar ve 29 Eylül’de İstanbul’da gerçekleşecek panel üzerine planlama yapıldı. Önümüzdeki günlerde gerçekleşecek eylem ve etkinlikler aktararak toplantı sona erdi.

Kampanya kapsamında Gebze ve Çayırova’da Emeğin Kurtuluşu’nun 29 Eylül’de gerçekleşecek panel-forum afişle-

ri ana güzergaha ve mahallelere yapıldı.

Ayrıca duvar gazetesi mahallelere ve sanayiye giden ana duraklara yapıldı. Etkinlik davetiyeleri işçi ve emekçilere ulaştırılarak 29 Eylül’e katılım çağrısı yapılıyor.

Kampanyanın kadın işçi ve emekçilere dönük nasıl ele alınacağına dair toplantı yapıldı.

İEKK’nin kampanyaya dönük düşüncüğü çalışma hattının ayrıca Narin ve okulların açılmasıyla öne çıkan beslenme, eğitim alanındaki sorunlar üzerine de konuşuldu. Çalışma kapsamında yapılacaklar planlandı.

MAMAK’TA KAMPANYASI SÖYLEŞİSİ

Emeğin Kurtuluşu’nun başlattığı “Krizin faturasına ve faşist baskıya geçit verme” kampanyası çerçevesinde Mamak’ta kahvaltı ve ardından söyleşi yapıldı.

İşçi ve emekçilerin katılımı ile yapılan söyleşide kampanyanın hedefine dair yapılan bilgilendirmenin ardından tartışma gerçekleştirildi ve öneriler sunuldu.

Önümüzdeki dönem çalışmalarına dair bir dizi karar alındıktan sonra 6 Ekim’de yapılacak panele dair de kapsamlı bir çalışma yürütülmesi kararlaştırıldı.

KIZIL BAYRAK / ANKARA- GEBZE

Tarım çöküşte, üretici isyanda, emekçiler gıdaya ulaşamıyor

Geçtiğimiz haftalarda Balıkesir, Manisa, Diyarbakır, Edirne, Eskişehir, Konya gibi birçok kentte çiftçiler “üretmiyoruz” diyerek yaygın eylemler gerçekleştirdi. Hasat dönemi ürünleri ellerinde kalan çiftçiler traktör konvoyları oluşturarak, kasaları yollara dökerek seslerini duyurmaya çalıştı.

Kapitalist sömürü ve soygun mekanizmalarının kısılcı içinde yaşam mücadelesi veren tarım üreticisinin yaşadığı yıkım, tüm emekçileri yakından ilgilendiriyor. Çünkü tarımdaki yıkım doğrudan gıda krizine neden oluyor.

Yıkım durdurulmadığı sürece, teknolojik alandaki tüm gelişmelere rağmen gıdada olağanüstü pahalılık, açlık ve kıtlık derinleşmeye devam edecek.

Gelinen yerde bir yanda emekçiler sebze-meyveyi taneyle alırken, hatta daha ucuzu için çürüyen sebze-meyveye yönelirken, tarım üreticilerinin ürünleri ise tarlada kalıyor.

TÜRKİYE’DE NEOLİBERAL TARIM POLİTİKALARI

Türkiye’de neoliberal yıkım, 24 Ocak kararlarının 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi tarafından hayata geçirilmesiyle başladı.

Büyük işletmeler, ulaşım, iletişim, eğitim, sağlık ve enerji gibi alanlar peyderpey yabancı tekellere peşkeş çekildi. Bu dönemde devletin 1945’lerde uyguladığı tarımı koruma politikası adım adım terk edilerek gıda tekellerine alan açıldı.

2001’de IMF ile yapılan stand-by anlaşmasıyla tarımda yıkım yeni bir boyuta taşındı.

IMF’nin çok uluslu sermayenin çıkarları doğrultusunda dayattığı “Tarım reformu” tarıma darbe vurdu.

IMF-Dünya Bankası patentli programlar fiyat, girdi ve kredi desteklerinin kaldırılmasını, tarım birliklerinin işlevsizleştirilmesini, kota uygulamasını, üretim alanlarının daraltılmasını içeriyordu.

Tarımdaki özelleştirmelerin yaygınlaştırılmasıyla tarımsal KİT’lerin boşaltıldığı alanlar yerli ve yabancı tekeller tarafından ele geçirildi.

Üreticilerin kârının sermayeye aktarılmasıyla tarım şirketleri palazlandı, üretici yoksullaştı, emekçiler gıdaya ulaşmak için daha yüksek bedeller ödemeye mecbur bırakıldı.

AKP’Lİ YILLARDA TARIM POLİTİKALARI

IMF ve Dünya Bankası reçetelerinin sadık uygulayıcısı AKP de hayata geçirdiği politikalarla tarımı bugünkü çöküş noktasına getirdi. Tohum piyasasında tekellerin hakimiyeti, kamu kurumlarının özelleştirilmesi, üreticilere verilen desteğin kısılması, verimli tarım arazilerinin enerji santralleri ve maden ocakları ile tahribata uğratılması, tarım alanlarının acele kamulaştırma kararları ile imara açılması, ithalatın artması gibi icraatlar bu dönemde gerçekleştirildi.

AKP, iş başına getirilmesinden hemen sonra tarım kuruluşlarının özelleştirilmesine şeker fabrikaları ile başladı. Bu süreçte fabrika arazilerinden, işletmesinden, makinelerine kadar her şeyi yerli ve yabancı sermayeye düşük fiyata sattı. AKP’nin Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın “babalar gibi satarız” sözleri AKP politikasının özetidir.

Yine aynı dönemde Tarım Kanunu, Tohum Yasası, Biyogüvenlik Yasası gibi yasal düzenlemeler de tarımı tümüyle ithalata bağımlı kıldı. Uygulanan tarım politikaları ve özelleştirmelerin sonucunda Türkiye, “kendi kendine yeten tarım ülkesinden” emperyalizme “tohumdan bağımlı” bir ülke haline getirildi.

GÜNCEL SALDIRI PAKETLERİ DEVREDE

Tarım üreticilerinin yıkıma uğramasının bir sebebi yukarıda özetlendiği gibi on yıllara yayılan tarım politikaları iken bir başka sebebi de derinleşen ekonomik krizdir. Üreticinin kullandığı gübre, mazot, yem gibi girdilerin fiyatlarındaki

fahiş artışlar ürün alım fiyatlarındaki artışların çok üstüne çıkıyor. Bu da üreticinin bir sonraki yıl ekim yapabilmesini engelliyor.

Ekonomik krizin derinleşmesiyle paralel olarak AKP-MHP rejimi iki yeni saldırı paketi daha gündeme getirdi: Biri, Tarım Kanunu kapsamında çıkarılan “İşlenmeyen Tarım Arazilerinin Tarımsal Amaçlı Kiraya Verilmesine İlişkin Yönetmelik”, diğeri ise “2025-2027 Yıllarında Yapılacak Bitkisel Üretime Yönelik Desteklemeler İle Diğer Bazı Tarımsal Desteklemelere İlişkin Karar” ile çiftçiye destek ödemelerinin kısıtlanmasıdır.

Ekilmeyen arazilerin kiralınması ile üreticinin topraklarının devlet tarafından gasp edilerek tarım kapitalistlerine peşkeş çekilmesine zemin hazırlanıyor. Bu aynı zamanda toprağını ekemeyen üreticinin kendi toprağında ağır sömürü koşullarına mahkûm edilmesi, onlarca yıllık emeğinden ve birikiminden vazgeçmeye zorlanması demektir.

Diğer saldırı ise Tarım ve Orman Bakanlığı’nın çiftçilere yapılacak “destek ödemelerini” kararnameyle duyurmasıyla ilan edildi. Söz konusu kararnamede mazot ve gübrenin yer almaması tepkilerle neden oldu. Tepkiler üzerine açıklama yapmak zorunda kalan bakanlık, mazot ve gübre desteklerinin temel destekler içinde ödeneceğini açıkladı. Ancak destek ödemelerinin OVP’ye uygun biçimde olacağı belirtilmiş, girdi KDV oranları yüksek ve enflasyon hesaba katılmamış. Ek olarak “planlı üretim” adı altında şirketlerin çıkarları gözetilmiş. Böylece üretim toplumun gıda ihtiyacına göre ya da toprağın durumuna göre değil, şirketle-

rin kârlarına göre planlanacak. Planlamada üreticilerinin söz sahibi olmaması gıda krizini derinleştirecektir. Zira, neyin nereye, neye göre ekileceğini IMF, Dünya Bankası ve tarım tekellerinin kâr oranları belirleyecek.

AKP-MHP rejiminin son saldırı paketleri, on yıllardır uygulanan tarım politikalarının devamıdır. Gelinen yerde üreticinin ürünü tarlada kalırken, sefaletle mahkûm edilen emekçilerin ucuz gıdaya ulaşması da zorlaşıyor. Emekçilerin dağılmış pazar yerlerinde sebze-meyve aramaya mahkûm edilmesi ile üreticiyi traktörlerle yollara döken nedenler ortak ve bütündür. Üreticilerin talepleri “duyarlı” düzen muhalefetine istismarına bırakılmadan işçi-emekçiler tarafından sahiplenilmelidir. Birlikte kurulacak mücadele hattı ile saldırılar durdurulabilir.

Bu sorunların kaynağına işaret eden TKİP programının “Tarım ve köylü sorunu” ara başlıklı bölümünde konuya ilişkin şu tespitler yer almaktadır:

“Küçük üretici köylülük, yerli ve yabancı tekeller, büyük toprak sahipleri, bankalar, tüccar ve tefeciler ve nihayet kapitalist sınıfın tümü adına devlet tarafından, sistematik biçimde sömürülmektedir. Küçük toprak parçası, yetersiz ve ilkel üretim araçları, kıt ve elverişsiz para ve kredi kaynakları ile birleşen bu ağır ve çok yönlü sömürü, bu emekçi köylü katmanını günden güne yoksullaştırmakta ve yıkıma sürüklemektedir. Kırların emekçi yığınlarını sermayenin sömürü ve köleliğinden, ancak proletarya devrimi kurtarabilir.” (TKİP Programı)

Sermayenin saldırılarına karşı birleşik direnişe!

Gaz bombası ile Metin Lokumcu'yu katleden 13 polis, AKP-MHP rejiminin aparatı yargı tarafından beraat ettirildi. Aynı günlerde rant projesine karşı doğayı ve yaşam hakkını savunan Reşit Kibar, sermaye çetelerinin silahlı saldırısı sonucu katledildi. Saldırıdan sağ kurtulan Dursun Ali Koyuncu ise tutuklandı. Kara para aklayan ve lüks yaşamları ile gündemi meşgul eden Polat çifti de yine aynı günlerde tahliye edildi. Tüm bunlar yargının kirli yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. Üst üste gelen bu olaylar Türkiye'de katillerin, hırsızların, çetelerin dışarda; doğasını savunanların ve hakkını arayanların tehdit altında olduğunu bir kez daha gösterdi.

Öğretmen Metin Lokumcu 2011 yılında, dönemin Başbakanı Tayyip Erdoğan'ın Artvin'in Hopa ilçesini ziyareti sırasında, bölgedeki doğa katliamlarını protesto etmek için düzenlenen eyleme saldıran polisin biber gazı sıkması sonucu kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmişti. Açılan davanın karar duruşması geçtiğimiz günlerde görüldü. Cinayetten yargılanan 13 polisi beraat ettiren mahkeme, Lokumcu'nun ölümüyle polisin biber gazı kullanımı arasında "illiyet bağı bulunmadığını" iddia etti. Oysa Adli Tıp Kurulu raporunda, Lokumcu'nun ölümü ile kimyasal gaza maruz kalması arasında nedensellik ilişkisi olduğu belirtilmişti. Mafyatik rejimin şefi Erdoğan, o dönem Lokumcu gibi Artvin'de doğa katliamına karşı mücadele edenlere "eli taşı eşkıyalar" diyerek saldırmıştı. Oysa kendisi ve başında bulunduğu kokuşmuş sistem halkın ağacını, toprağını, suyunu silah zoruyla gasp ediyordu. Doğayı savunanları hedef alan küstahlık, rant projeleri-

ne son sürat devam edileceğinin ilanıydı aynı zamanda.

13 yıl sonra Reşit Kibar, Artvin Cankurtaran'da turizm tesisi için ağaçlar kesilmesin diye mücadele ederken şirket sahiplerinin silahlı saldırısı sonucu katledildi. Kibar'ın yaşamını yitirdiği ormanlık alan Yapı Soy Turizm ve Madencilik AŞ.'ye bungalov tesisi için ihaleyle kiralandı. Köylüler buluşmalar, paneller, imza kampanyaları, açıklamalar yaparak, mahkemelere başvurarak ve nöbet tutarak hem hukuki hem fiili-meşru mücadele ile talanı durdurmaya çalıştılar. Kibar, bu süreçte ağaç kesimini durdurmaya çalışırken vurularak hayatını kaybetti. Kibar'a kurşun sıkan Muhammet Ustabas tutuklanırken, silahın sahibi ise aynı gün serbest bırakıldı. Oluşabilecek öfkeden korkan şirket projeden çekilmek zorunda kaldı. Kibar'ın yanında bulunan ve saldırıdan sağ kurtulan Dursun Ali Koyuncu

ise birkaç gün içinde hiçbir gerekçe gösterilmeden, Saray kuklası yargı tarafından tutuklandı.

Yüzde 80'i maden kapitalistlerine peşkeş çekilen Artvin'de 200'ü endemik, 305'i nadir olmak üzere 1900 bitki türü bulunuyor. Biyolojik çeşitlilik açısından zengin, dünyadaki en büyük yaşlı orman ekosistemine sahip Artvin, Dünya Doğayı Koruma Vakfı (WWF) tarafından "korumada öncelikli 200 Ekolojik Bölgeden biri" olarak ilan edilmiştir. Ancak aynı bölgede bulunan dereler, ormanlık alanlar, akarsular doğaya ve hayata düşman olan AKP'nin 22 yıllık iktidarı boyunca rant politikaları ile tarumar edildi.

Köylülerin doğası, suyu, toprağı için sermayeye karşı verdiği mücadele her defasında kolluk kuvvetlerinin estirdiği terörle engellenmeye çalışıldı.

Rant projelerinin hayata geçirilmesini engelleyen yasalar, onlarca kez yapılan düzenlemelerle şirketler lehine değiştirildi.

Saraydan gelen emirlere göre kararlar veren yargının Metin Lokumcu'nun katillerini beraat ettirmesi ve Reşit Kibar'ın ölümüne neden olan silahlı saldırı rant, talana ve yağmaya karşı verilen mücadeleye yönelik bir tehdittir aynı zamanda. Mafyatik AKP-MHP iktidarından güç alan kapitalistlerin gerçekleştirdiği bu silahlı saldırı, kapitalistlerin kârları için cinayet işlemekten geri durmayacaklarının da ilanıdır.

Sermayenin çeteleri Kibar'a kurşun sıkabilme cesaretini CarrefourSA depo direnişçilerine "Sabancı'nın selamını" taşıyan polislerden, Polonez işçilerine "çocuklarınız bile iş bulamaz" tehditleri savuran emniyet müdürlerinden, kendisini protesto eden işçileri kürsülerden tehdit eden sendika bürokratlarından, bir çocuğun hayatını karartanlara "dostumuzdur" diye sahip çıkan siyasetçilerden alıyor.

Örnekleri çoğaltmak mümkün, sermaye sınıfı bütün olarak doğasını, yaşamını, emeğini, geleceğini, haklarını korumaya çalışanların karşısında duruyor ve elindeki tüm silahları kullanmakta tereddüt etmiyor. Kibar'a sıkılan kurşun da "Sabancı'nın selamı" da haklarını ve geleceğini savunanlardır. Bu gözü dönmüş saldırganlık karşısında örgütlenmek ve direnmek talanı durdurmanın da hakları kazanmanın da onuru korumanın da tek yoludur.

K. DÜŞGÖR

Rant cinayetine karşı eylemler

yapıldı.

Flama ile katılmanın eylem komitesi tarafından engellendiği eyleme DGB "Çevresel yıkıma geçit verme!" ve "Hopa'da talana son!" yazılı dövizlerle katıldı.

Esenyurt Tabela Meydan'da yapılan eylem devletin saldırılarında yaşamını yitirenler için bir dakikalık saygı duru-

şuyla başladı. Ardından Halkevleri, SOL Parti ve BDSP konuşma yaptı. Bursa Artvin Çevre Platformu'nun 5 Eylül'de Kent Meydanı'nda gerçekleştirdiği eylemde açıklamayı Av. Ahmet Keskin okudu. Açıklamada tüm bu yaşananların iktidar ve sermayenin kar hırsının bir sonucu olduğu ifade edildi.

İzmir'de 4 Eylül'de Emek ve Demok-

rasi Güçleri'nin çağrısıyla gerçekleşen, aralarında BDSP'nin de olduğu çok sayıda kurumun katılarak destek verdiği eylem için Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde toplandı. "Sermaye terörüne teslim olmayacağız. Hopa halkının mücadelesinin yanındayız" şiarlı pankartın açıldığı eylemde saldırıyı kınayan, bir insanın katledilmesini protesto eden bir konuşma gerçekleştirildi. Ardından açıklamayı İzmir Baro Başkanı okudu.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL- BURSA- İZMİR

Hopa Cankurtaran'da Reşit Kibar'ın katledilmesine karşı birçok ilde eylem yapıldı. 4 Eylül'de Eskişehir, Samsun, Trabzon, Bursa, İzmir, Hopa, Borçka, Antalya'da protesto edildi.

İstanbul'da ise Kadıköy ve Esenyurt'ta eylem gerçekleştirildi.

İstanbul Doğa Savunmaları Kadıköy'de yapılan eylemde okunan açıklamada İstanbul'daki rant politikaları teşhir edildi. Açıklamanın devamında yaşananların sermayenin ve iktidarın kar hırsının bir sonucu olduğuna vurgu

Rabia gitt Sisi geldi

E. Bahri

Mısır Cumhurbaşkanı Abdülfettah el Sisi, sonunda AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın davetine icabet ederek Ankara'ya geldi. Görünen o ki Sisi, bir yanda Erdoğan'ın sonu gelmez yalvarışları diğer yanda ekonomik ve siyasi çıkarları bunu gerektirdiği için Ankara'ya gelmeye karar verdi. Erdoğan'a kalsa Sisi'yi çok önce sarayında ağırlamak isterdi. Ancak keskin U dönüşü yapan siyasetçi figürlere doğal olarak kimse güvenmez. Onlarla yeniden ilişki geliştirme ağırdan alınır. Zira bugün U dönüşü yapanın yarın başka bir dönüş yapmayacağını garanti yok.

Hasmı ile kucaklaşmak Sisi için özellikle zordu. Zira yıllarca küfür ve hakaretlerine maruz kaldığı, düşmanlarına kol/kanat germiş bir muhatapla kucaklaşmak, sermayenin siyasal temsilcileri için bile kolay olmasa gerek. Ancak sermaye adına siyaset yapan her figür için ilkeler değil çıkarlar esastır. Dolayısıyla koşullar oluştuğunda küfürler de hakaretler de it-hamlar da bir kenara bırakılabilir. Sisi'de bunu yaptı.

Erdoğan, birkaç yıl öncesine kadar attığı her nutukta darbeci, diktatör, zalim, katil gibi sıfatlarla anıyordu Mısır Cumhurbaşkanı'nı. Her fırsatta Rabia işareti yapan Erdoğan, kaba-saba söylemlerini yıllarca iç politika malzemesi olarak kullandı. Sisi'ye küfür etmenin, hakaret yağdırmanın şehvetine kapılan Erdoğan, sınır ya da ölçü tanımadan bunları tekrarlayıp durdu. 10 yıla yayılan düşmanca söylemlere rağmen Sisi'nin Erdoğan'ı ciddiye alıp yanıt verdiği görülmedi. Türkiye Mısır'ın iç işlerine karıştığı için Kahire'deki büyükelçiyi kovmakla yetindi.

Erdoğan'ın Sisi'ye düşmanlık yapması için esaslı nedenleri vardı. Zira 30 milyon kişinin sokaklara çıkıp protesto ettiği Müslüman Kardeşler (İhvacılar) rejimini yıkan son darbeyi Sisi vurmuştu. Dönemin İhvacı Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin devrilmesi, "Ortadoğu'yu ihvacılaştırma" rüyaları gören Erdoğan için uzatmalı bir kabus olmuştu. Zira tasarlanan "İhvacı Ortadoğu rüyası" gerçekleşseydi şefi Erdoğan olacaktı.

Rüyaları kbusa dönen Erdoğan'ın Sisi'den önce Mısır halkına kızması gerekirdi. Zira o isyan olmasaydı Sisi İhvacıların kılına bile dokunamaz, onlarla işbirliği

yapmaya devam ederdi. Halk isyanı, Sisi kliğine İhvacıları alt edip iktidarı kolayından ele geçirme imkanı sağladı. Halk hareketinin açmazı ise, o dev gücü hedefe götürebilecek bir siyasal önderlikten yoksun olmasıydı. İhvacılarla hesaplaşmayı göze alamayan kitleler, orduyu yardıma çağırdı. Fırsatı değerlendiren Sisi ordu darbesi ile İhvacıları saf dışı edip iktidara yerleşti.

Mısır halkının İhvacılara karşı isyanını yok sayan Erdoğan, Sisi'yi "can düşmanı" ilan etti. Düşmanlığı uluslararası alana da taşıyan AKP şefi, Sisi davet edilmiş diye Birleşmiş Milletler'in verdiği resmi yemeklere katılmayı bile reddetmişti. Yani Sisi ile aynı mekanda bulunmaya tahammül edemiyordu. Erdoğan'ın Sisi'ye kin duymaktan vaz geçtiğine dair halen de hiçbir belirti yok. Ne çare ki, muhtaç olduğu için Ankara'ya davet ettiği Sisi hakkında olumlu laflar etmek zorunda kaldı.

Dinci ideolojinin temsilcileri ne kadar ilkesizlerse o kadar da kincilerdir. Dolayısıyla düşman belledikleri kişiler, her koşulda onlar nazarında öyle kalırlar. Ancak ilke, kural, değer gibi hasletlerden azade oldukları için, çıkarları gerektirdiğinde "azılı düşman" kabul ettikleri kişilere "kardeşim", "dostum" gibi sıfatlarla hitap etmekte en küçük bir beis görmezler. Buna karşın kinleri de baki kalır.

Ekonomisi dibe vurmuş, ülke nüfusunun yarısından fazlasını sefalet mahkum etmiş bir rejimin şefi olan Erdoğan, artık sahte vaazlarla, hamasetlerle kitleleri aldatamıyor. Nitekim anketlere göre sadece AKP'nin değil, Erdoğan destekçi-

lerinin de sayısı sürekli düşmektedir. Bu durumda kokuşmuş, mafyatik Saray rejiminin bekası için sadece düşmanlarıyla değil, ruhunu şeytana satan Dr. Faust gibi çıkarına uygun olduğu sürece her anlaşmayı imzalamaya hazır hale gelmiş görünüyor.

Hal böyle olunca, "İslam dünyasının lideri" safsatası etrafında örülen söylem terk ediliyor. "Omurgasız kıvraklık, politik manevra kabiliyeti, işleri kotarma yeteneği" gibi söylemler öne çıkartılıyor. Dün söylenenler, ortaya atılan iddialar, savunulan görüşler yok sayılıyor. Çıkarlar için "din kardeşleri/dava arkadaşları" gözden çıkarılabilir. Din istismarına dayalı politikalar sınıfsal/dünyevi çıkarlar için gereklidir. Olur da çıkarlara ters düşerse, bir kenara itilebilir. Erdoğan, ırkçı-Siyonist İsrail rejimiyle arayı düzeltmek için Hamas liderlerinin pasaportlarına el koymak, bir kısmını sınır dışı etmek yoluna gidecek kadar çıkarlarına düşkün olduğunu ispatlamıştı.

Sisi ile anlaşmak için İhvacılara ayar veren AKP şefi, dünün "mazlum İslamcı dava arkadaşlarını" satmakta biran bile tereddüt etmedi. Mursi yönetimi devrildikten sonra Türkiye'yi Mısırlı İhvacıların (Suriyeli İhvacılar 1980'li yıllardan beri Türkiye'yi bir üs olarak kullanıyor) üssü haline getiren Erdoğan rejimi, Sisi ile barışmak için onları kovdu. Televizyon kanallarını ya kapattı ya da Sisi'yi eleştirmelerini yasakladı. Bir kısmı her zaman ki üsleri olan Londra'ya taşındı. İsrail'le arayı düzeltmek için Hamas'ı harcayan Erdoğan, Sisi ile barışmak için Mısırlı İhvacıları harcamakta da biran bile tereddüt etmedi.

Bunları yapan AKP şefi, elbette siyasal İslamcı-gerici çizgisini terk etmiş değil. Ancak o, temsil ettiği sermaye sınıfının

çıkarlarını her şeyin üstünde tutacak kadar sınıf bilinçlidir. Damadı ile kardeşinin Türkiye'nin vergi rekortmenleri olmaları, Erdoğanlar klanının sermaye sınıfının organik bir parçası haline geldiğini kanıtlamakla kalmıyor, klan üyelerinin Türk burjuvazinin Koç, Sabancı, Eczacıbaşı gibi köklü klanlarını yaya bıraktığını da gösteriyor. Bu sınıfsal arka plana dayanan mafyatik bir rejim için "din kardeşliği/dava arkadaşlığı" sermayenin çıkarlarına hizmet ettiği kadar kıymetlidir.

İki Amerikancı rejimin çıkarlarının çatıştığı alanlar olduğu gibi, çatıştığı alanlar da var. Saray rejiminin yayılmacılık bağlamında Suriye, Libya, Irak ve bazı Afrika ülkelerinde izlediği politika çoğu zaman Mısır'la sorunlara neden oluyor. Buna rağmen birçok anlaşmaya imza attıklarına göre, çatışma alanlarındaki sorunları en azından kontrol altında tutmaya çalışacakları var sayılabilir. Elbette anlaşma imzalamak tek başında bir anlam ifade etmez. Esas olan icraatlardır. Dolayısıyla bu anlaşmaların bir karşılığının olup olmayacağı ilerleyen süreçte belli olacak.

Erdoğan'ın Şubat'ta yaptığı Mısır ziyaretine Sisi'nin gecikmeli de olsa karşılık vermesi, taraflar arasındaki ilişkilerde bir değişim olduğuna işaret ediyor. Ancak ne Sisi'nin Erdoğan'a duyduğu güvensizlik ortadan kalktı ne Erdoğan'ın Sisi'ye duyduğu kin mazide kaldı. Bundan dolayı taraflar arasındaki sorunların kısa sürede çözülmesi olası görünmüyor.

Bu arada görüşmelerde Gazze'de devam eden İsrail soykırımının öncelikli konu olduğu söylendi. Taraflar sanki Filistin halkının maruz kaldığı barbarlığa karşı bir şey yapıyormuş havası estirmeye çalıştı. Vurgulamak gerekiyor ki, ne Mısır'ın ne Türkiye'nin İsrail'e karşı aldığı tek bir somut tutum oldu. Geçen hafta soykırıma destek için İsrail'e giden ABD savaş gemisiyle birlikte ortak tatbikat yapan Erdoğan, ettiği "keskin" laflara rağmen halen soykırımcılara hizmet etmeye devam ettiğini gösterdi. ABD ile ateşkes görüşmelerini yürüten Sisi de halen İsrail'e karşı etkili tek bir adım atmış değil. Yani bu konuda her ikisi de riyakarca laflar ettiler. Ne de olsa Gazze'de devam eden soykırım bir Amerikan savaşı ve her iki rejim de Amerikancıdır...

Çocukların katledilmemesi için mücadeleye!

Narin, kalabalıklar içinde yalnız ve yorgun bir çocuktur. Öldürüleceği gün arkadaşına çok yorgun olduğunu söylemişti. Narin'in celladı ailesi olmuştur. Peki bu aile, Narin'in ölümüne dair deliller kaybolana kadar cesedin bulunmasını engelleme gücünü nereden ve kimlerden almıştı? Varlıklı olan "Güran ailesinin aklanması düzeni", devletlilerin desteği olmadan kurulabilir miydi? 19'uncu günde Narin'e ulaşılması tesadüf müydü? Tüm bu sorular hala devletliler tarafından yanıtlanmamış değil.

NARİN'İN KATLEDİLMESİ VE ORTALIĞA SAÇILAN GERÇEKLER

Narin bir çocuk! Gerçekler hem acı hem de inatçı! İnanılmaz teknolojiye sahip olmakla övünen devletliler, bir köyde Narin'in cansız bedenine ancak 19 gün sonra ulaştılar. Diyarbakır Bağlar ilçesine bağlı Tavşantepe köyünde kaybolan Narin'in cansız bedeni dere kenarında bulundu.

Suçluların devletlilere güvenmesinin boşuna olmadığı kısa sürede anlaşıldı. AKP Milletvekili Salim Ensarioğlu'nun yaptığı açıklamalar, Güran ailesinin korunduğunun itirafıydı. Salim Ensarioğlu, Güran ailesinin dostu olduğunu açıkladı. Güran ailesine duyduğu güveni beyan etti ve ailenin yıpratılmaması gerektiğini ifade etti. Böylece soruşturmayı yürüten kolluğa ve yargıya AKP adına ayar vermiş oldu. Katillerin de Güran ailesinin kendine duyduğu özgüvenin de arkasında AKP iktidarı var. Sergilenen pervasızlık da buradan kaynaklanıyor.

Narin'in katledilmesine dair tepkiler artınca, AKP-MHP iktidarının sözcüleri Narin'i bulacaklarını söylemek zorunda kaldılar. Narinlerin ölmemesi için her önlemleri alacaklarını vaat etmeye başladılar. Oysa vahşi cinayetin üstünü örten aileyi koruyanlar da kendileriydi. Bu açıklamaları yapan AKP'liler, yıllarca çocuk istismarı, çocuk cinayetleri, çocuk kayıplar konusunda kollarını kıpırdatmayanlardı. Devasa bir artış gösteren çocuklara, kadınlara yönelik şiddet konusunda etkili bir çalışma yürütmekten her daim özenle kaçınanlardı. Bundan da beteri, yakalanan katil ve tecavüzcüleri koruyan da onlardı.

AKP-MHP iktidarının sözcüleri yıllardır çocuklara yönelik kirli ve kanlı sal-

dırıkları ve cinayetleri mazur gösteren açıklamalar yaptılar, hala da yapıyorlar. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı olduğu dönemde Sema Ramazanoğlu gerici bir vakıfta yaşanan çocuk istismarıyla ilgili "Bir kere rastlanmış olması, hizmetleriyle ön plana çıkmış bir kurumumuzu karalamak için gerekçe olamaz" diyebilirdi. Bir dönem Adalet Bakanlığı yapan ve şimdi meclis başkanı olan Bekir Bozdağ ise cinsel istismara uğrayanla istismarcının evlenmesi durumunda cezayı ortadan kaldıran yasayla ilgili skandal açıklamalar yapmıştı. Bozdağ, "çocuğun rızası" diyerek istismarı ve istismarcıları mazur göstermeye çalışmıştı. Narin'in vahşice katledilmesinden sonra da devletliler benzer açıklamalar yaptılar.

Sermaye devleti Narin cinayetine dair verileri işçi ve emekçilerden gizliyor. Ortaliğa saçılan pisliğin üstünü "aile kutsaldır" türünden zıvalarla örtmeye çalışıyor. Tıpkı geçmişte olduğu gibi Narin'in gerçek katilleri de toplumsal bir baskı oluşmazsa asla ortaya çıkarılmayacak. Gerçek failerin elleri cezasızlık politikasıyla soğutulmayacak. Katiller ile çocukların yaşamını değersizleştiren kokuşmuş rejimin ortaklığı devam edecek.

Narin'in çuval içine sıkıştırılmış cansız bedeni, gözaltına alınanlardan birinin

suçunu itiraf etmesi üzerine bulundu. İtirafçı, Narin'in muhtar olan amcası Salim Güran'ın cesedin yok edilmesi için kendisine 200 bin TL teklif ettiğini belirtti. Narin'in cenazesini alıp, dereye bırakmasının asıl nedeninin ise Güran ailesinden duyduğu korku olduğunu söyledi.

Köyün tümü Güran ailesinden korkuyordu. Ailenin nüfuzlu oluşu ve siyasi iktidarın desteğine mazhar olması, köylülerin konuşmaktan korkmasının temel nedeniydi. Sessizliğe isyan eden bir kadının "gidin hadi yalan konuşun" demesi ve ardından saldırıya uğraması, susturmak için kuşatılmış köylüler gerçeğinin göstergesiydi. Nitekim tepkiye verilen karşılık yumruklu saldırı oldu. Tüm bunlar devletlilerin de içinde olduğu kirli ilişkilerin göstergesi olarak kayıtlara geçti.

Kaybedilen çocukların ve genç kadınların çoğaldığı Türkiye'de Narin'in başına gelenler ne ilktir, ne de son olacak. Gülistan Doku yıllardır kayıp! Rabia Naz için adalet hala yerini bulmadı, bulacak gibi de görünmüyor. Dört yaşındaki Leyla da Narin gibi 18 gün sonra bir dere yatağında bulundu. Üç yaşındaki Müslüme babası tarafından katledildi. Bu örnekler, Türkiye'de kaybedilme, şiddet, istismar ve ölümlerin karanlık tablosunu ortaya koymak için yeterlidir. TÜİK, Aile

ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı gibi yetkili kurumlar ise, 2016'dan bu yana veri paylaşmayarak ve bu alanda etkin politikalar yürürlüğe koymayarak bu korkunç karanlık tabloya ortak olmuştur.

SONUÇ YERİNE

Çocuk cinayetlerinin bütün yönleriyle araştırılmasının, güvenilir ve etkin bir soruşturma yapılmasının yolu, ancak mücadelenin yükseltilmesiyle açılabilir. Bu nedenle, rejimin çocuklara yönelik şiddet, istismar, cinayet vb. saldırılar karşısında önlem alması için işçi sınıfı ve emekçilerin özel bir çaba göstermesi gerekiyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin zorlayıcı mücadelesi olmadan sermaye iktidarının yürütme gücü AKP-MHP rejiminden çözüm beklemek, ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdir.

Narinlerin yaşaması ve sağlıklı bir şekilde büyümesi; çocuklara bilimsel eğitim verilemesi, sosyal ve kültürel alanda gelişim imkanları sunulması için yapılması gereken temel şey toplumsal mücadelenin büyütülmesidir. Çocukları geleceklerini karartan dinsel gericiğin girdabından, baskıdan, sömürden ve istismardan kalıcı olarak kurtarabilecek yegane sistem ise sosyalizmdir.

H. YAĞMUR

Saray rejiminin portresi

E. Bahri

Sermaye sınıfının hizmetindeki siyasetçi, asker, bürokrat, çete başı, kontr-gerilla şefi, mafya babası, bazen de bizzat kapitalistler “ortak resim verme” diye tanımlanan “görselle mesaj iletme” yöntemini kullanırlar. Bu gibi durumlarda genellikle tehdit, meydan okuma, güç gösterisi, suçluların arkasında durma gibi mesajlar verilmek istenir. Kimi bağımlı ülke devlet başkanları ise, emperyalist ülkelerin başkan ya da başbakanlarıyla aynı fotoğraf karesine girmek için can atarlar. Örneğin AKP şefi Tayyip Erdoğan’ın özelde ABD Başkanı, genelde emperyalist ülke şefleriyle sırf aynı fotoğraf karesine girebilmek için harcadığı çabalar pek çok kez alay konusu olmuştur.

Kapitalistlerin kimi siyasetçilerle poz verme örneğini ise son olarak Ali Koç’un faşist partinin şefi Devlet Bahçeli ile görüşmesinde gördük. Bahçeli ile ortak poz veren Ali Koç, topluma, “sonuna kadar faşist partinin arkasındayız” mesajı verdi. Elbette kapitalistlerle onlara hizmet eden politikacıların zaman zaman görüştükleri bilinir. Buna karşın, olağan koşullarda az-buçok eli-yüzü düzgün bir kapitalist Bahçeli gibi bir figürle aynı karede görünmekten kaçınır. Zira her ağzını açtığı anda etrafa tehdit ve hakaretler savuran, şoven-ırkçılığın uçlarında dolaşan, kimi zaman ne dediği anlaşılmayan, tabir caizse siyaset dünyasının ucubesi sayılabilecek bir tipler, pek çok kapitalist aynı fotoğraf karesine girmekten kaçınır. Tüm bunlara rağmen poz veriyorsa eğer, “biz bu zihniyetin arkasındayız” tutumunu ilan etmek içindir.

AKP şefi Erdoğan’ın poz verme merakı, ABD başkanlarıyla aynı kareye girme düşkünlüğünden ibaret değil elbet. O, şov yapmak, tehdit etmek, meydan okumak, “Güçlü lider” havası estirmek gibi mesajlar vermek için bu yöneme başvuran biri. Merkezinde kendisinin yer aldığı fotoğrafları yayınladığında, ilkin “en büyük şef” olduğunu ilan ediyor. Bu, her fotoğrafla verilmek istenen ilk mesajdır. Ancak esas olan kareye aldığı kişilerle tasarladığı mesajı topluma vermektir.

Dinci-ırkçı rejimin kendi ideolojisine göre bir tarih anlatısı oluşturma çabaları yeni değil. Gülen cemaati ile birlikte işe peygamber Muhammed’in doğum günü-

nü kutlamakla başlamışlardı. Bir dönem “Kutlu doğum haftası” düzenlemek çok revaçtaydı. Buna fetih tarihleri, Padişahlarla ilgili sahte anlatılara dayandırılan bazı yıldönümlerinin anılması eklendi. Son olarak ise Malazgirt’e uzandılar.

AKP şefi Malazgirt Zaferi’nin önemini yeni keşfetmiş olmalı ki, bu olayın yıldönümü olduğu varsayılan günde bir anma organize etti. Bu anmanın 30 Ağustos Cumhuriyet Bayramı öncesine denk gelmesi ise, doğal olarak farklı tartışmalara neden oldu. Olayın kendisi tartışılırken, saray rejiminin yandaş medyaya servis ettiği bir kutlama fotoğrafı tartışmalara farklı boyutlar kattı.

Fotoğrafta AKP, MHP, BBP, Hüda-Par şefleri ile Hava ve Deniz Kuvvetleri komutanı generaller yer aldı. Eksik olduğu görülen figür ise Doğu Perinçek oldu.

Fotoğrafla verilmek istenen mesajı, doğal olarak farklı şekillerde yorumlayanlar oldu. Generallerin karede yer alması ise eleştirilere neden oldu. Politik mesaj veren, içinde dincilerin, faşistlerin, şeriatçıların bulunduğu bir karede ne aradıkları soruldu generallere. Kimileri Kara Kuvvetleri Komutanı generalin neden orada bulunmadığını sorguladı vb... Fotoğrafı, “rejimin portresi” olarak değerlendirilenler de oldu. “Portreye” yüklenen anlamlar farklı olsa da bu ta-

nımlamanın tabloya uygun düştüğünü belirtmek gerek.

Generaller dışındaki figürler, Perinçek’in de dahil olduğu bu tür pozları daha önce de vermişlerdi. Ancak Malazgirt vesile edilerek tertip edilen bir seremonide kareye generallerin de dahil edilmesi, görüntüye farklı bir boyut kattı. Nitekim generaller, yayınlanan ikinci karede görünmediler. Bu ise “yetişemedikleri için” diye izah edildi. Trafığe takılmışlar demeye getirdi sarayın görevlileri. Oysa biliniyor ki, ülkede “devletliler” takımı trafığe takılmaz. Onlar geçiyor diye oluşan trafik o güzergahları kullananlar için bir eziyete dönüşür. Belli ki tartışmalar, generalleri ikinci karede poz vermekten alıkoymuş. Tabi ikinci karenin pek bir önemi yoktu. Zira ilkiyle istenen mesaj muhataplarına iletildi nasılsa.

Fotoğraf, sermaye sınıfının çıkarlarını korumaya endekli politikalarla yüz yıllık sürede inşa edilen ucube rejimin portresidir. Dinciler, faşistler, şeriatçılar, ırkçılar ve onların yanına ilıştırılmış generaller. Bu tabloya mafya babaları, çete başları, tarikat şeyhleri de eklenmeliydi. Gerçi portrede yer verilmeyenlerle ortak poz verenlerin zihniyetleri arasında çok da bir fark yok. Bu bileşim kapitalistleri

memnun etmiş olmalı. Zira onlar ve düzenleri her tür ilerici birikime, harekete, mücadeleye, hakka, hukuka azgınca saldırdılar. Bu yöntemle hem sömürü düzenlerini korudular hem işçi sınıfı ve emekçileri sefaletin en derinine iterek servetlerine servet kattılar. Orta çağ artığı zihniyete dayalı ideoloji ile toplumu kontrol altında tutmaya çalışıyor, bunun yetmediği yerde sivil ya da resmi faşistlerini öne sürüyorlar.

Aslında “modern” bir kapitalist için bu fotoğrafla temsil edilmek tercih edilebilecek bir şey değil. Ancak sistemin bekası ve artı-değer sömürsünden elde edilen kârın devamı her şeyin üstündedir. Sınıfsal çıkarlarına hizmet ettiği sürece dincilik de faşistlik de şeriatçılık da makbuldür.

Burada esas soru işçi sınıfı ve emekçilerin, “portresi” bu olan ve kendilerini sefaletin en derinine iten bu rejime daha ne kadar tahammül edecekleri noktasında düğümleniyor. Saray rejimi, tam bir pişkinlikle “ben buyum” diyor. Bu, bir tür küstahça meydan okumadır aynı zamanda. İşçi sınıfı ve emekçiler bu ucube rejime karşı örgütlü mücadeleyi yükseltene kadar, rejimin efendileri çirkinlik abidesi pozlarla gösteri yapmaya devam edecekler.

Rejim emekçileri intihara sürüklüyor:

Çıkış yolu örgütlü mücadelenin yükseltilmesidir!

Ekonomik ve sosyal yıkımın artmasıyla derinleşen sorunlar, örgütlü mücadeleden uzak olan işçileri bunalıma sürüklüyor. Verili koşullarda neden ve sonuçlar artık yakıcı bir biçimde hissedilse de AKP-MHP iktidarının dayattığı yıkımın ardı arkası kesilmiyor. Tersine, iktidar ve kapitalistler eliyle saldırı programlarına yenileri ekleniyor. Örgütsüzlük ve sınıf bilincinin zayıf olduğu koşullarda umutsuzluk hüküm sürüyor, kimi emekçiler için “seçenek” intihar olabiliyor.

Yaşanan krizin yıkıcı etkileri, özellikle emekçilerin yaşam koşullarında belirgin bir şekilde hissediliyor. Kocaeli’de 32 yaşındaki C.Ç.’nin intiharı ve ardında bıraktığı not, bu derin sorunların bir yansıması olarak karşımıza çıktı. Notunda belirttiği umutsuzluk ve adaletsizlik, toplumun yaşadığı derin çaresizlik duygusunun vardığı nokta hakkında fikir veriyor. On yıllık bilançonun gösterdiği intihar vakalarının artışı, kokuşmuş rejimin emekçiler için nasıl bir karanlık tablo yarattığını somut olarak gösteriyor.

2013 yılında 3 bin 352 olan intihar olaylarının 2023’te 4 bin 61’e yükselmesi, koşulların yıkıcı etkilerini ve bundan doğan toplumsal çöküşün vardığı boyutu gösteriyor. İntiharlarda yaşanan bu artışın arkasında işsizlik, yoksulluk, çaresizlik, adaletsizlik, derin eşitsizlik gibi yakıcı sorunlar yatmaktadır. Sermaye iktidarının topluma dayattığı sosyal yıkım,

işçi ve emekçileri bugünün koşullarında seçeneksiz bırakıyor ve örgütlü mücadelenin gelişmediği koşullarda intihar bir “çözüm” olarak görülebiliyor.

Sermaye sınıfını temsil eden AKP-MHP rejimi işsizliği, ucuz iş-gücünü, yoksulluğu ve sefaleti “ülkenin normal” haline getirdi. Bu durum, emekçilerin yaşam ko-

şullarını ağırlaştırırken, psikolojik olarak da büyük bir baskı yaratıyor. Yoksulluk, yalnızlık ve umutsuzluk, durgun dönemlerde daha belirgin hale geliyor. C.Ç.’nin hikayesine bu çerçevede bakıldığında, bunun yalnızca kişisel bir trajedi olmadığı, toplumsal bunalımın derinleşmesiyle bağlı olduğu açıkça görülüyor. Sorun

sadece ekonomik değil, sosyal yıkımın bir yansımasıdır aynı zamanda. Yaşam koşullarının gün geçtikçe ağırlaşması ve saray rejiminin yarattığı karanlık ortamda emekçilerin bir gelecek görememesi, intihara sürüklenenlerin sayısını dramatik bir şekilde artırıyor.

Bu karanlık tabloya karşı durmanın ve emekçilerin bu derin umutsuzluktan kurtulmasının tek yolu var: Örgütlü mücadelenin yükseltilmesi! Tarih, ekonomik ve sosyal yıkıma karşı kurtuluşun mücadeleden geçtiğini döne döne göstermiştir. Kendilerine sefaleti, umutsuzluğu reva gören düzene karşı örgütlü mücadeleyi yükselten emekçiler hem yıldırıcı yalnızlıktan kurtuluyor hem umutları büyüyor hem de yaşamları yeni anlamlar kazanıyor. Bunu Gezi’de, Greif’te, Metal Fırtına’da görmüştük. Bugün de birçok fabrika ve işletmede direnen işçilerde görüyoruz.

Sık sık haberlere konu olan, umutsuzluk ve geleceksizlik yüzünden intihara sürüklenen kişileri bu trajik sona iten sebeplere bakıldığında, işçi ve emekçilerin üzerine serilen ölü toprağının önemli bir eksen olduğu görülüyor. Bu ölü toprağını savurup atmak, sefalet ve umutsuzluk dayatan AKP-MHP rejiminden hesap sormak ve yeni bir yaşamı kurmak için işçi sınıfı ve emekçiler için en acil ihtiyaç örgütlü mücadelenin yükseltilmesidir.

S. SANCAR

Güvenceli çalışma ve yaşam için mücadeleye!

atlerinin “düşüreceklerini” iddia ederek bizleri ikna etmeye çalışıyorlar. Ancak bu değişikliklerle esnek ve güvencesiz çalışma genel çalışma biçimi haline getirilmek isteniyor. İŞKUR üzerinden güdeme getirilen İşgücü Uyum Programı güvencesiz çalışma biçimlerinin son örneklerinden. Öncelikli olarak kadınların yararlanabileceği “müjdesiyle” duyurulan bu program ile günlük 566 TL’lik “cep harçlığı” verilerek ve sadece sağlık sigortası yapılarak “kullan at işçiliğinin” yaygınlaştırılması amaçlanıyor.

Kölece çalışma koşullarını ve artan sömürüyü hayatın her alanında karşı karşıya kaldığımız farklı şiddet biçimle-

ri tamamlıyor. ILO’nun gerçekleştirdiği bir araştırmaya göre, işyerlerinde genç kadınların cinsel şiddet ve tacize maruz kalma olasılığı genç erkeklerle göre iki kat daha çokken, göçmen kadınlarda ise bu oran diğerlerinden iki kat daha yüksekti. İşyerlerimizde taciz ve mobbinge boğuşurken AKP-MHP iktidarının kadın düşmanı politikaları nedeniyle kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri artarak devam ediyor. Düzenin çürümüşlüğü çocuklarımızı da vuruyor. Narin gibi adını sayamayacağımız pek çok çocuk istismara uğruyor, vahşice katlediliyor.

Düzenin çarkları sermayenin ihtiyaçlarına göre dönerken bizim ve çocuk-

larımızın yaşamları çalınıyor. Bu tablo karşısında önümüzde iki seçenek var; ya yaşamlarımızı çalan bu düzene boyun eğeceğiz ya da insanca çalışıp, yaşayacağımız bir düzen için mücadele edeceğiz. Çünkü kapitalist sömürü düzeninde kimse bize hayalini kurduğumuz geleceği vermeyecek. Biz ancak örgütlenerek, mücadele ederek kazanacağız.

Bu mücadelenin bir parçası olarak tüm işçi ve emekçi kadınları Emegün Kurtuluşu’nun başlatmış olduğu “Krizin faturasına, faşist baskıya geçit verme!” kampanyasına omuz vermeye davet ediyoruz. Güvenceli çalışma ve yaşam için emeğin kurtuluşu mücadelesini hep birlikte büyütelim!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Çalışma ve yaşam koşullarımız gün geçtikçe ağırlaşıyor. Biz işçi ve emekçi kadınlar en kötü çalışma koşullarında çalışıyoruz. Düşük ücretler, güvencesiz ve esnek çalışma koşulları özel sektörden kamuya tüm çalışma alanlarında bizlere dayatılıyor. Çocuk, hasta, yaşlı, engelli bakımına ücretsiz, nitelikli, güvenilir çözümler bulamadığımız için bir çoğumuz çalışmıyoruz. Ya da sömürünün en üst noktaya ulaştığı sigortasız şekilde evden parça başı çalışma, part-time çalışma gibi işlere yöneliyoruz.

Gündemde olan Orta Vadeli Program’la krizin tüm faturası bize kesilmeye, artan vergi oranları vb. ile üzerimizdeki yükler arttırılmaya çalışılıyor. Kıdem tazminatının gaspı için yeni formüller aranıyor. İş Kanunu’nda değişiklikler yapılması gündeme getiriliyor. Çalışma sa-

Sendikal bürokrasinin göstermelik eylemleri

Sermaye iktidarı, işçi sınıfına dönük saldırılarını özellikle pandemi sürecinden itibaren hız kesmeden sürdürüyor. Bu yıl gündeme getirilen saldırıların bazıları ise Orta Vadeli Program (OVP) kapsamında sosyal yıkım uygulamaları, vergi soygunu, ücretlerin açık sınırının altında tutulması vb. oldu. Ekonomik krizin bugünü ve yarını için AKP temsilcilerinin nasıl bir çözüm arayışında olduğuna dair fikir veren bu icraatlar, elbette işçi ve emekçilerin tepkisini de toplayacaktır.

Nitekim ağustos ayında işçiler birçok fabrikada zam talebiyle eylemler gerçekleştirdi. Carrefoursa, Polonez, Dinçer Lojistik, Fernas gibi birçok işyerinde ücret zammı talebi ve sendikal haklar için yapılan eylemlere karşı patronların cevabı işten atma saldırısı oldu. Diğer yandan sermaye iktidarı ve kapitalistlerin bu oyunlarına karşılık, işçi sınıfının tepkilerinin süreceği de aşikâr.

Tabanda biriken öfkeyi fark eden üç konfederasyon (DİSK, Türk-İş ve Hak-İş) temmuz ayının başında birlikte bir basın toplantısı düzenleyerek, yaşanan ekonomik krizin sonuçlarına karşı bir eylem programı hazırladıklarını ilan etmiş ve iktidara göstermelik tepkiler göstermişlerdi. İlan ettikleri "eylem" programının tabanın basıncıyla oluştuğu belliydi. Program, her yıl kendini tekrar eden pasif eylem programlarının bir tekrarı olduğu için ne kapitalistler ne iktidar tarafından ciddiye alındı.

Sendikal bürokrasinin attığı "icazetli" adımlar kapitalistleri ve AKP-MHP rejimi-

ni rahatsız etmeyecek cinstendi. Yine de bununla işçilerin biriken tepkisini boşaltmayı hedeflediler.

Konfederasyonlar içinde DİSK belli zaman diliminde basın açıklamaları ve "işçi" buluşmaları düzenlemekle yetinirken, Türk-İş bir açıklama ile iki ayrı miting düzenleyeceğini duyurdu. Bu mitinglerin ilki 26 Ağustos'ta Çerkezköy'de, diğeri ise 3 Eylül'de Zonguldak'ta gerçekleştirildi. Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay, yine bilindik, ezber cümlelerle işçileri oyaltma derdine düşerken, işçilerin istifa sloganlarıyla karşılandı.

Sahnedeki Türk-Metal görevlisi "vur de vuralım, öl de ölelim" türünden dalakavukça laflar etse de işçiler için durum öyle değildi. Yapılan göstermelik "eylemler" aslında yozlaşmış sendikal bürokrasi çarkının nasıl işlediğinin yeni bir teyidi olmanın ötesine geçmedi.

Türk-İş'in gerçekleştirdiği Zonguldak mitingi ise çaresizliğin bir tür dışavurumu oldu. Sendikalardan temsili sınırlarda katılımlar olurken, istifa sloganını atan kamu ve savunma işçilerinin mitingde katılımının önü sendika şubelerine servis verilmeyerek kesildi. Alana yürüyen işçiler ise sessiz ve slogansız kalmayı tercih ettiler. Ergün Atalay her iki mitingde de aynı cümleleri tekrar ederken, vurguladığı ek zam talebinin kazanılması için herhangi bir eylem hattından söz etmedi. "Zam yapılmasına ihtiyaç var" diyerek, saraydan medet uman utanç verici tutumunu bir kez daha sergiledi.

Temmuz ayından beri biriken öfkeyi yalnızca yapılan toplantılarla geçiştiren, işçilerin tepkilerine sessiz kalan sendikal bürokrasinin geç harekete geçmesi

ve bunu icazetçi bir tutumla gerçekleştirmesi tesadüf değil. "Biz bir şeyler yapıyoruz" derken bile, aslında kendilerini ele veriyorlar. Türk-İş'in mitingi başta olmak üzere sendikal bürokrasinin taban basıncıyla attığı birtakım adımlar, sıkışmışlığın yarattığı bir tür çırpınışı andırıyor. Bu durum gösteriyor ki, ekonomik krizin etkisiyle tepkili olan tabanı teskin etme çabaları artık kendini ele vermiş durumda. Zira işçi sınıfının belli bir kesimi, yaşananlara sessiz kalan, yer yer iktidarın yanında duran bürokratların fikir ve pratikleriyle sermayenin safında olduklarının farkında. Tüm bunlara rağmen işçi sınıfının saflarından yansıyan tepkiler halen tek tek fabrikalarla sınırlı kalsa da yarın ne olacağı, biriken öfkenin örgütlenme ve eyleme geçme düzeyine bağlı olacaktır.

S. SANCAR

Emeğin Kurtuluşu İzmir İşçi Okulu başladı!

Emeğin Kurtuluşu İşçi Okulları'nın İzmir ayağının ilk dersi 14 Eylül'de Buca'da gerçekleştirildi. Açılış konuşmasıyla başlayan ilk derste işçi okullarının neden düzenlendiği anlatıldı, içinden geçilen süreçte sınıf hareketinin ihtiyaçları kapsamında bilinçlenmenin önemi kısaca özetlendi. Ardından "Toplumlar tarihi" sunumuna geçildi.

Sunumda, insanının ve toplumların gelişim sürecinde emeğin ve üretim araçlarının gelişiminin belirleyici rolü vurgulanarak ilkel, köleci, feodal ve kapitalist toplum temel hatlarıyla ortaya konuldu. Toplumların tarihsel gelişim

süreçleri örneklerle anlatıldı, toplumsal değişimin somut dinamikleri irdelendi.

Verilen aranın ardından soru-cevap ve katkılarının sunulduğu bölüme geçildi. Bu kısımda günümüz kapitalist toplumunun işleyişi ayrıntılı tartışmalara konu oldu. İçinden geçilen süreç, bugünün değişim dinamikleri ve sosyalizm alternatifi üzerine konuşmalar yapıldı. İşçi Okulu'nun ilk oturumu kapitalizmin tükenmişliğine ve çürümüşlüğüne vurgu

yapılarak, emeğin kurtuluşu mücadelesinin güçlendirilmesi çağrısı ile bitirildi.

ALİAĞA'DA İŞÇİ OKULU

Emeğin Kurtuluşu bir dizi yerelde işçi okulları gerçekleştirdi. İşçi okullarının İzmir ayağında ise "Toplumlar tarihi" konulu ilk oturumu Buca'da yapılırken, 15 Eylül Pazar günü ise Aliağa'da yapıldı. Gemi söküm ve metal iş kollarında çalışan işçilerin katıldığı okulun açılışında

işçi okulunun önemi anlatılarak üç aylık toplam program aktarıldı.

Sunumda ilkel komünal toplumdaki köleci topluma oradan feodalizme ve nihayetinde kapitalizme geçiş süreçlerinin dinamikleri, üretici güçlerin gelişimi ve sınıf mücadelelerinin rolü anlatıldı. Sunumun ardından söz alan işçiler çalışma alanlarından örneklerle, örgütlenme sorununa çubuk bükken konuşmalar yaptı.

İşçi Okulunun ilk dersi, 29 Eylül'de Aliağa Kültür Merkezi'nde "Krizin faturasını reddediyoruz" şiarlı işçi buluşmasına katılım çağrısıyla son buldu.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Dört bir yanda direnişler sürüyor

İşçi ve emekçiler hakları için başlattıkları direniş, eylem ve grevleri sürdürüyor.

İşçi ve emekçiler hakları için başlattıkları direniş, eylem ve grevleri sürdürüyor. As Plastik, MKB Rondo, Akcanlar Tekstil, Befesa Silvernet, Yolbulan Metal, Tolsa, Mersen, Fernas Madencilik, Polonez, Menemen Belediyesi, Karşıyaka Belediyesi, Yemeksepeti ve ASM çalışanlarının hakları için başlattığı eylem, grev ve direnişler sürüyor.

İstanbul'un Esenyurt ilçesinde bulunan As Plastik işçileri TİS sürecinin tıkanması üzerine grev kararı aldı. Grev kararının ardından 7 işçi işten atıldı. 19 Eylül'de greve çıkacak işçiler grev gününe kadar kapı önünde direnişe başladı. Direniş 2 Eylül'den itibaren dayanışma ziyaretleri ile devam ediyor.

İstanbul'un Tuzla ilçesindeki Kimyacılar Sanayi Sitesinde bulunan MKB Rondo'da işçilerin düşük ücret dayatmasına karşı başlattıkları grev 14 günü geride bıraktı. Selülöz-İş üyesi MKB Rondo işçilerine siyasi parti ve demokratik kitle örgütleri dayanışma ziyaretinde bulundu.

Antep'te bulunan Akcanlar Tekstil işçileri yedili sisteme ve vergi kesintilerine karşı 25 gündür direnişi sürüyor. BİRTEK-SEN üyesi işçiler polis saldırısı ve engeline rağmen kent merkezinde, patronun otelinin önünde ve fabrika önünde direnişi sürdürüyor.

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde bulunan Lezita'da ve patronun TİS görüşmelerine katılmaması üzerine greve çıkan işçilerin mücadelesi sürüyor. Öz Gıda-İş üyesi işçiler 188 gündür fabrika önünde grevi sürdürüyor.

Antakya'da, Özçelik-İş'in yetkili olduğu Yolbulan Metal'de çalışan işçilerin 20 Haziran'da "En düşük ücretin 30 bin lira olması" talebiyle başlattıkları grev 83 gündür sürüyor.

İskenderun'da bulunan Befesa Silvermet'te metal işçileri grevlerinin 47 günü geride bıraktı. Birleşik Metal-İş üyesi işçiler TİS taleplerinin karşılanmasını talep ediyor.

Ordu'nun Fatsa ilçesinde bulunan Tolsa Fabrikası'nda Maden-İş ile toplu sözleşmede uzlaşma sağlanamaması üzerine 2 Eylül'de başlayan grev sürüyor. Grevin 9'uncu günü geride kaldı.

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde bulunan Mersen fabrikasında Birleşik Metal-İş Gebze 1No'lu şubenin TİS yetkisi almasına rağmen patronun TİS masasına oturmaması sonucu başlayan grev sürüyor. Grev 145 günü geride bıraktı.

Manisa'nın Soma ilçesinde bulunan Fernas Madencilik'te Bağımsız Maden-İş üyesi 7 işçinin işten atılması üzerine başlayan direniş sürüyor. 16 gündür direnen işçilerin talepleri şu şekilde:

*"Atılan işçiler geri alınsın.

*İSİG kuralları tam ve eksiksiz olarak uygulansın.

*Ücretlere, Soma havzasının ortalama göz önüne alınarak zam yapılsın."

İstanbul'un Çatalca ilçesinde bulunan Polonez'de işçiler düşük ücret baskı ve mobbinge karşı Tekgıda-İş'e üye oldu. Sendikali işçilerin işten atılması üzerine başlayan direniş 53 gündür devam ediyor.

İzmir'de AKP'li Menemen Belediyesi'nde işten atılan işçilerin belediye önündeki direnişi gözaltı saldırılarına rağmen 106 gündür devam ediyor.

İzmir'de CHP'li Karşıyaka Belediye-

si'nden atılan Kent Aş işçilerinin belediye önündeki direnişi sürüyor. Haklarını aradığı için işten atılan 93 işçi 9 Ağustos'tan bugüne belediye binası önünde direniyor.

Antalya Konyaaltı Belediyesi'ne bağlı Hayat Park'ta türlü bahanelerle işten çıkarılan işçiler 25 Ağustos'ta beri direnişe geçmişti. DİSK Sosyal-İş, sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımında direnişin 6 Eylül'de kazanımla sonuçlandığı duyurdu. Yapılan paylaşımında kazanımın şu şekilde sonuçlandığı belirtildi:

*"İşten çıkarılanların tamamının tazminatları yatırılacak

*İş yerinde uygulanan Mobbing son bulacak. Mobbing uygulayan yöneticiler hakkında gerekli soruşturma yürütülecek.

*İş güvenliği ve işçi sağlığı için gerekli tüm adımlar atılacak. İş güvenliği süreçleri, işçilerle uyum içinde yürütülecek.

*Sendikal örgütlenmeye engel olunmayacak ve sendika dayatması yapılmayacak."

Aile Sağlığı Merkezi (ASM) çalışanlarının "vergi oranı üst sınırı %15 olması" talebiyle her Çarşamba gerçekleştirdikleri eylemler 26 haftayı geride bıraktı.

Yemeksepeti'nde çalışan motokuryeler İstanbul Çekmeköy'de toplanarak eylemlere başladı. Motokuryeler "Yemeksepeti'nin yeni kurallarını kabul etmiyoruz. Uzun çalışma saatleri yüzünden sakat kalmak ve ölmek istemiyoruz" diyerek Yemeksepeti Genel Merkezi önünde eylem yaptı.

İşçi-Emekçi Mitingi bileşenleri 14 Eylül'de, Polonez işçilerini ve Asplastik ziyaret etti.

Konuşmada Polonez işçilerinin haklı ve meşru mücadelesi selamlandı.

Konuşma 20 Ekim'de gerçekleştirilecek olan mitingde Polonez işçilerinin kürsüden zafer sloganlarını atması için, mücadelenin kazanımla sonuçlanması için her çabanın gösterileceği ifade edilerek sonlandırıldı.

Konuşmanın ardından işçilerle sohbet edildi.

Petrol-İş üyesi As Plastik işçilerinin

Direnen işçilere ziyaret

ziyaretinde ise direnişi selamlandı.

İşçilerin ortaya koyduğu iradenin tüm işçi sınıfına örnek olduğu söylendi.

19 Eylül'de As Plastik'te başlayacak grevin taleplerini yaygınlaştırmanın miting bileşenlerinin sorumluluğu olduğu vurgulandı. Konuşmanın devamında bunun için çaba sarf edileceği ifade edildi.

Direnişçi işçiler 20 Ekim'de gerçekleştirecek mitingde davet edildi.

MERSEN İŞÇİLERİNE ZİYARET

MERSEN işçilerini grevlerinin 146. gününde (11 Eylül) MİB (Metal İşçileri Birliği) ziyaret etti.

Grev çadırında işçilerle grevin seyri ve işçi sınıfının yaşadığı sorunlar üzerine konuşuldu. İşçiler, MİB'in konuşmacı olduğu Emeğin Kurtuluşu'nun 29 Eylül'de gerçekleştireceği panel-foruma davet edildi. Ziyaret hep birlikte atılan sloganlarla sona erdi.

BDSP'DEN DİRENEN AS PLASTİK İŞÇİLERİNE ZİYARET

BDSP işten atma saldırısının ardından 2 Eylül'de, işe iade talebiyle fabrika önünde çadır kurarak direnişe başlayan As Plastik işçileri, 7 Eylül'de ziyaret etti. BDSP temsilcisi konuşmasında sendikalaşmanın hak olduğunu vurguladı.

Direniş çadırında sendikalaşma süreci, işten atma saldırısı ve 19 Eylül'de başlayacak olan grev sürecine dair konuşuldu.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL- GEBZE- ESENYURT

Kendini bildi bileli ve ölene kadar, hep devrimci!

Devrime ve sosyalizme

“Türkiye devrimci hareketinin yarım asırlık çınarı, EKİM ve TKİP’nin kurucu kadrosu Teslim Demir’in (Sinan) ölüm yıldönümü vesilesiyle, yaşamını yitirdiği günlerde TKİP tarafından yapılan açıklamayı okurlarımıza sunuyoruz...”

DEVİRİMİN UZUN KOŞUCUSU

29 Eylül 2018’de yitirdiğimiz 1952 doğumlu Teslim Demir yoldaşın yüreği en geç 1968’den itibaren, demek ki tam yarım yüzyıldır, devrim ve sosyalizm davası için çarpıyordu. En geç 1973 yılından beri, demek ki tam 45 yıldır, örgütlü bir devrimciydi ve kelimenin en tam anlamıyla, geceli gündüzlü devrim için çalışıp durdu. Bu uğurda birden fazla kez tutuklamalar yaşadı, işkencelerden geçti, zindanlarda yattı, mahkemelerde yargılandı. Ama son nefesine kadar inandığı ve bir ömür boyu bağlandığı davasına sadık kaldı. Bu davanın bir önderi, ama yüzlerce, binlerce devrimcinin tanıklık edebileceği gibi, aynı zamanda bir sıra neferiydi. Liderlik özellikleri ve konumuna rağmen en sıradan işleri de gündelik olarak omuzlamaktan geri durmayan gerçek bir devrim işçisiydi. Kusursuz değildi; tersine, hepimiz gibi çeşitli türden kusurları vardı. Ama devrim ve sosyalizm davasına bağlılıkta kusursuzdu. Yaşamında bu davayı ilerletmek için geceli gündüzlü çalışıp didinmenin ötesinde bir şey yoktu.

Şair ‘71 Devrimci Hareketi’nin ef-sanevi devrimcisini “En uzun koşuysa elbet / Türkiye’de de Devrim / O, onun en güzel yüz metresini koştı” dizeleriyle yüceltmmişti. Deniz Gezmiş’in devrime adanmış kısa ve yoğun yaşamı üzerinden vurgu ve dolayısıyla dikkatler, doğal olarak son dizede odaklanır. Oysa devrime adanmış başka yaşamlar üzerinden bakıldığında, bu kez ilk dize de özel bir anlam ve önem kazanır. Devrim denilen uzun koşunun “en güzel yüz metresi”ni koşanlar bizlere yolu açtılar ve devrime adanmayı en yüce bir değer olarak miras bıraktılar. Geride kalanlardan en büyük beklentileri ise devrim koşusunun kesintisiz bir biçimde sürdürülmesi olabilirdi. Türkiye’de yükselişler ve düşüşlerden, başarılar ve yenilgilerden oluşan son yarım yüzyıllık devrim mücadelesi, bize bu “en uzun koşu”yu kesintisiz bir biçimde sürdürebilmenin anlamı ve önemini de

göstermiş bulunuyor. Bir ya da birkaç etap sonra yılıp yorulup yolda kalanlardan oluşan büyük insan mezarlıklarının da tanıklık ettiği gibi...

Teslim Demir yoldaşın kesintisiz bir devrim koşusundan oluşan yarım yüzyıllık yaşamını ancak bu gerçeğin ışığında tam olarak anlayabilir, anlamlandırabiliriz.

DEVİRİM MARATONUN İLK ETABI

Siyasal yaşama, kendi kuşağının hemen tüm Dersimli gençleri gibi, ‘60’lı yıllardaki sosyal uyanışın ve sol dalganın etkisi altında daha liseli bir öğrenciyken katıldı. Dönemin sonuna doğru artık heyecan dolu bir devrimciydi ve kuşağının birçok genç insanı gibi muhtemelen o da üniversite yaşamı üzerinden toplumsal kaynaşmaların merkezlerine ulaşma sabbirsızlığı içindeydi.

Ne var ki 1971 yılında Ankara’da Dil Tarih Coğrafya Fakültesi’ne girdiğinde, o günün Türkiye’sinde artık tümüyle farklı bir atmosfer egemendi. Sosyal uyanışı boğmak ve toplumsal muhalefeti ezmek üzere ABD güdümlü 12 Mart askeri faşist darbesi gerçekleşmiş, tüm ülkeyi faşist bir terör dalgası sarmıştı. Sürek avları, sonu gelmez katliamlar, toplu tutuklamalar ve işkence, dönemin gündelik uygulamalarıydı.

Bu zor dönemi Ankara’nın devrimci öğrenci çevreleri içinde devrime inanç ve faşizme hınç biriktirerek geçiren Teslim Demir, genç bir devrimci olarak ideolojik bir tercihten çok, muhtemeldir ki Denizler’in idam sehpasında ölümü yığıtçe kucaklamış olmalarının yoğun duygusal etkisi altında, THKO’ya yöneldi. Sürek avından arta kalmış sınırlı sayıda militandan oluşan şekilsiz ilişkiler ağı içinde yer aldı. Bu, Sinan yoldaşın kesintisiz bir biçimde 45 yıl sürecek örgütlü siyasal yaşama bir ilk adımıydı ve yaşamında bir dönüm noktasını işaretliyordu.

1974 yılında baş gösteren ilk öğrenci hareketlenmelerinin ve kitlesel örgütlenme çabalarının içindeydi. Fakat birçoklarından farklı olarak o artık kendine özgü özel ilişkiler ağı içinde profesyonel çalışan örgütlü bir devrimciydi. Toparlanmak ve merkezileşmek çabası içindeki THKO’nun hem Ankara’da hem Dersim’de çalışma yürüten bir militanıydı. Çok geçmeden ağırlık Dersim’e kaydı ve bu ildeki çalışmanın birinci dereceden sorumlusu oldu.

DERSİM MERKEZLİ KÜRDİSTAN ÇALIŞMASININ MİMARİ

Teslim Demir’in yarım asırlık siyasal yaşamında Dersim (giderek Kürdistan) çalışmasının apayrı bir yeri var. 1974 yılı

ortalarında Dersim’e dışardan uğrayan bir gözlemci, hemen her devrimci siyasal yapının bu ilde bir güç olduğunu, fakat nedense bir tek THKO’dan ortada hemen hiçbir iz bulunmadığını sanabilirdi. Oysa durum görüldüğünden farklıydı. Sinan yoldaş o günler için gerçekten şaşırtıcı olan bir beceri ve başarıyla il çapında bir ilk ilişkiler ağı yaratmıştı bile. Bu ağ Dersim’in en iyisinden bir dizi önemli devrimci militanına dayanıyordu ve o sıralar ilin öteki sol çevreleri bile bunun henüz farkında değillerdi. Yoldaş bu denli ustalıklı ve derinden çalışmıştı.

1974 yılı ortalarında ortada henüz izi görünmeyen THKO, yalnızca üç yıl sonra, kabaca 1977 ortalarında, Dersim’in en güçlü siyasal akımlarından biri haline gelmişti. Oysa saflarında yer aldığı THKO henüz açık ve net bir politik çizgiden yoksundu, belirsizlikler, bocalamalar ve nereye varacağı bilinmeyen arayışlar içindeydi (bundan ancak 1978 yılı başlarında kurtulabilecekti). Teslim Demir yoldaş buna rağmen temsil ettiği hareketi Dersim gibi önemli bir mücadele merkezinin denebilir ki en güçlüsü yapmayı başarmıştı. Denizler’in devrimci mirasına dayanmak kuşkusuz bunda belirleyici paya sahipti. Ama bunu somut başarı olarak ete kemiğe büründüren de bizzat Teslim Demir yoldaştı. Onun güven veren kişiliği, davasına sarsılmaz bağlılığı,

Adanmış yarım yüzyıl!

tükenmek bilmez çalışma azmi, çalışma enerjisi ve elbette kendine özgü örgütlenme becerisiydi.

Bu beceri ve başarıyı aynı yıllar içinde Elazığ'dan başlayarak adım adım Kürdistan'ın öteki kentlerine de taşımaya yöneldi. Dönemin Kürt hareketlerinden gelen ağır ulusalcı cereyanı göğüsleyerek THKO'nun bir dizi başka Kürt ilinde güç olmasında önemli bir rol oynadı.

Bu belirgin başarının doğal sonucu olarak 1977 Haziran'ında THKO Geçici Merkez Komitesi'ne alındı. Ekim 1978'de TDKP İnşa Örgütü'nü ilan etmek üzere toplanan THKO Konferansı'na katıldı. Şubat 1980'de toplanan TDKP Kuruluş Kongresi'ne Kürdistan'ı temsilen katılan tek delegeydi ve kongrede Merkez Komitesi'ne seçilmişti.

METRİS ZİNDANINDA BEŞ DİRENİŞ YILI

TDKP Kuruluş Kongresi'nden sekiz ay sonra gerçekleşen 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi, Teslim Demir yoldaşın yaşamında bir başka dönüm noktası oldu. 9 Nisan 1981'de gerçekleşen merkezi darbeye tutuklananlar arasındaydı. Tutuklamayı izleyen büyük manevi çöküntünün asli sorumlularından değildi ama tümüyle de dışında kalamadı. Metris'teki tutukluluğu gündelik terör ve direniş koşullarında beş yıl sürdü. Farklı devrimci parti ve örgütlerden devrimciler, tutukluluğu boyunca sergilediği devrimci moral gücün ve direnişçi tutumun dolaysız tanığıdılar.

DEVİRİMCİ KOPUŞUN SÜRÜKLEYİCİSİ

1986 Nisan'ında zindandan direnişler içinde moral açıdan yenilenmiş ve düşünsel bakımdan daha da olgunlaşmış olarak çıktı. Bizzat yaşadıkları ve gözlemlediklerinin de etkisi altında eski önderlik, örgüt ve çizgiye güvenini önemli ölçüde yitirmişti. Bu onun 12 Eylül yenilgisiyle yüzleşme ve devrimci özleştiril bir yenilenmeye yönelmesine adeta önden bir hazırlık olmuştu.

1986 yılının ikinci yarısından başlayarak TDKP bünyesinde ağır ve kolay yenilginin muhasebesi üzerinden yaşanan tartışmaların ve iç mücadelelerin merkezinde etkin bir taraf olarak yer aldı. Süreç

saflaşma ve ayrışmayı kaçınılmaz hale getirdiğinde ise devrimci kopuşun kararlı ve sürükleyici temsilcilerinden biri oldu.

Türkiye devrimci hareketine yirmi yıldır soluksuzca emek vermişti. Ağır ve kolay yenilgi sürecinde büyük ölçüde tahrip olmuş bulunsa da, '70'li yıllarda TDKP şahsında yaratılmış politik-örgütsel birikimin dolaysız temsilcilerindendi, Kürdistan'daki başarınansa baş mimarıydı. Fakat bütün bunlar onun için geriye dönük tereddütlerin değil, kesin ve kararlı bir tutumla ileriye sıçramanın dayanaklarıydı. Kolay yenilginin derindeki nedenleriyle yüzleşmeden ve bunun ürünü köklü bir ideolojik yenilenme yaşamadan, devrim mücadelesini ve dolayısıyla geçmiş devrimci birikimi, değil bir adım ileriye taşımak, bulunduğu sınırlarda devrimci bir zeminde korumanın bile olanaksız olduğunun bilincindeydi. Devrimci kopuştaki kararlılığını belirleyen (kopuş sonrası dönemin geride kalanlar şahsında apaçık biçimde çoktan doğrulmuş bulunduğu) bu duru ve yalın düşünceydi.

Kaldı ki yaşadığı düşünsel gelişmenin ardından Teslim Demir ve yoldaşları için artık sorun, temel özellikleri yönünden aynı kategori içinde yer alan halkçı devrimci hareketin şu veya bu grubu ya da örgütü de değildi. Onların tavır ve yönelimlerini belirleyen, Türkiye devrimine ve işçi sınıfına karşı sorumlulukları oldu. Onlar için aslolan, "onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınması"ydı (TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi).

Teslim Demir yoldaş ömrünün sonrakı otuz yılını buna adadı.

EKİM'İN VE TKİP'İN KURUCU KADROSU

Geleneksel halkçı devrimci çizgiden kopuşun kısa ve sade bir bildiriyle ilan edildiği 1987 Nisan'ı, onun devrimci siyasal yaşamında yeni bir başlangıçtı. Politik ve örgütsel açıdan neredeyse sıfırdan çıkılan bir yol, dolayısıyla alabildiğine zor bir başlangıçtı bu. Elde yalnızca oluşumuna birinci dereceden katıldığı ve kendisi için ömrünün sonuna kadar büyük heyecanların konusu olan yeni ide-

olojik çizgi vardı. Üstelik henüz yalnızca genel çizgiler halinde, açılıp işlenmemiş haliyle.

Anlamalı bir rastlantıyla, Ekim Devrimi'nin dünya ölçüsünde büyük tartışmalara vesile olan 70. Yılında, 1987 Ekim'inde, aylık illegal bir yayınlı yola çıkıldı. Yalnızca üçbuçuk yıl sonra, 1991 yılı başında, yerel örgütlerin seçtiği yirmiyeye yakın delegayla EKİM 1. Genel Konferansı toplandı. Kuşkusuz bu kolektif irade ve emeğin ürünü bir başarıydı. Ama Teslim Demir yoldaş bu başarının onurunu en dolaysız biçimde taşıyanlardan biriydi.

TKİP Kuruluş Kongresi'ni önceleyen on yıllık dönem boyunca, çok kısa aralıklar dışında hep Türkiye'deki çalışmanın başında ve içinde oldu. Siyasal ömrünün ilk yirmi yıllık dönemi boyunca Dersim'de ve giderek Kürdistan'da gençlik, köylülük ve kent küçük-burjuva katmanları içinde çalışmıştı. Şimdi büyük sanayi kentlerinde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın heyecanını yaşıyordu. Zonguldak'ta patlak veren büyük madenci fırtınasının 1991 yılı başında kırılmasıyla sona eren ilk üç yıl hariç, çalışmanın verimi yönünden alabildiğine zor bir dönemdi bu. Teslim Demir ve yoldaşları, bu zor dönemi illegal temellere oturan devrimci bir örgütü koruyup geliştirerek ve sınıf çalışmasında herşeye rağmen belli mesafeler almayı başararak yaşadılar. Böylece 1998 yılı sonunda partinin kuruluş kongresine varan zorlu süreci omuzlamış oldular.

Parti öncesi örgütümüzün sık sık polis saldırılarıyla karşı karşıya kaldığı bir dönemdi bu. Bunların birinde, 1996'da, Adana örgütümüze yönelik bir toplu operasyonda Teslim Demir yoldaş da yakalandı. Kirli savaşın çığırından çıktığı, baskı ve işkence uygulamalarında sınırların aşıldığı bir dönemdi. Fazladan Adana Emniyet Müdürlüğü "buza yatırma" işkencesiyle ünlüydü. Ön plandaki öteki yoldaşlarıyla birlikte günlerce işkence gördü. İşkencehaneden kendisinin ve örgütünün onurunu en tam biçimde korumuş olarak başı dik çıktı. Sahte kimlikle yakalanmıştı, gerçek kimliği açığa çıkmadı. Sahte kimlikle tutuklandı, zindanda yattı, yargılandı ve çıktı.

Parti inşa süreci içindeki EKİM'in son ikisi Türkiye topraklarında gerçekleşen her üç konferansına da önderlik kadrola-

rından biri olarak katıldı. Tüm bu çabaların odaklandığı yakın hedef devrimci sınıf partisinin inşasıydı. On yıllık zorlu bir sürecin ardından nihayet toplanan TKİP Kuruluş Kongresi'nin ön hazırlık çalışmasını üstlenen çekirdek kadro içinde yer aldı. Program ve tüzük başta olmak üzere tüm tartışmalara etkin biçimde katıldı. TKİP'nin kuruluşunu ilan eden kongrede Merkez Komitesi'ne seçildi.

Kuruluş Kongresi'ni izleyen aylarda birbirini izleyen bir dizi örgütsel darbe ve bunun yarattığı özel koşullar üzerine yurtdışında kaldı.

YURTDIŞINDAKİ ÇALIŞMA VE MÜCADELENİN HER ALANINDA BİR SIRA NEFERİ!

Teslim Demir yoldaşın hareketimizin saflarındaki ilk on yılı kısa aralıklar dışında Türkiye'de ve ağır illegalite koşulları içinde geçmişti. Almanya merkezli yurtdışı çalışmasında ise artık gözler önündeydi. Dolayısıyla bu dönemki siyasal çalışmasına ve mücadelesine yalnızca biz değil, Türkiye solu ve Kürt yurtsever hareketi de tanıklıktır.

Teslim Demir yoldaş bu yeni çalışma alanında da ülkedeki türden bir heyecan ve enerjiyle hareket etti. Ülkedeki olumsuz gelişmelerin etkisi altında yurtdışında solun geneli payına sürekli biçimde zayıflayan devrimci siyasal atmosfer ve daralan kitle tabanı koşullarında, TKİP yurtdışı örgütünü ve çalışmasını ayakta tutmak ve olanaklı sınırlar içinde geliştirmek için olağanüstü bir çaba harcadı. Nesnel koşulların tüm elverişsizliğine rağmen bunda asgari bir başarı da sağladı. Yediği büyük darbeler altında yıllar boyunca büyük zorluklarla boğuşan partisinin yeniden toparlanmasına yurtdışından yapılabilecek her türden katkının azamisini yapmaya çalıştı.

Tüm bunlar onun Avrupa'daki çalışma ve mücadelede oynadığı rolün partimize ilişkin yönleridir. Oysa o belli bir partinin sınırlarına sığmayacak türden devrimcilerin iyi bir örneği idi ve Avrupa'daki misyonuna da buradan bakıyordu. Gerçekleşen her türden eylemin, etkinliğin, toplantının, tartışmanın, konferans ya da panelin içinde, birçok durumda da bizzat örgütleyenlerden biri olarak yer alıyor-

du. Devrimci kişiliği, herkesçe izlenen emektar pratiği, on yıllardan süzülüp gelen politik ve örgütsel birikimi ve deneyimi, tüm bunlar ona solun ortak platformlarında adeta kendiliğinden bir ayrıcalıklı alan açıyordu. Meydanlardaki kürsüler ya da salonlardaki mikrofonlar ona pek az durumda kapalı kalabilirdi. Dinleyici olarak katılmış olsa bile, durum gerektiriyorsa eğer, o kendini çok geçmeden kürsüde bulabiliyor ve bu pek az durumda yadırganıyor, çoğu durumda ve özellikle de dinleyiciler tarafından memnuniyetle karşılanıyordu. O, Türkiye solunun genel bir saygıyla karşılanan "Sinan Hoca"sıydı. Bugün Türkiye solunun Avrupa çalışmasında belli bir politik ve moral düzey korunabiliyorsa eğer, bunda Teslim Demir yoldaşın inkar edilemez bir payı vardır.

Yurtdışında yaşıyor ve çalışıyor olması, ülkedeki siyasal atmosferi ve parti yaşamının sorunlarını yakından izlemesine engel değildi. Aklı ve yüreği ile hep ülkedeki mücadeleydi. Partinin yaşamına olanaklı her yolla katılıyor, parti yayınlarına çok düzenli bir biçimde katkıda bulunuyordu.

ZOR DÖNEM DEVRİMCİSİ

Partimiz "zor dönem" tanımını, akla ilk elden gelebileceği gibi hiç de ağır basık ve terör üzerinden değil, fakat devrimci siyasal mücadele bakımından son derece elverişsiz koşullarla belirlenen bir tarihi dönemi nitelendirmek üzere kullanmaktadır. Bu dünya ölçüsünde neo-liberal karanlık çağa belirlenen bir özel evredir ve Türkiye'nin kendine özgü koşullarında bunun sonuçları kendini daha ağır bir biçimde göstermektedir. Böyle bir zeminde devrimci kalabilmek, dahası devrimci yükseliş dönemlerinin inancı, enerjisi, coşkusu ile geceli gündüzlü çalışmayı sürdürebilmek kolay değildir. Partimiz için "zor dönem devrimcisi" bunu başarabilendir.

Teslim Demir yoldaş hiç tartışmasız bunu başarabilenlerdendir. '70'li yılların Dersim'inde hangi heyecan ve enerjiyle çalışmışsa, '90'lı yılların Türkiye'sinde ya da 2000'li yılların Avrupa'sında da aynı sını sürdürübilmiştir. '70'li yılların Dersim'inden 2000'li yılların Avrupa'sına, her sol siyasal çevreden yüzlerce, binlerce insan bu gerçeğin dolaysız tanığıdır. O, devrimin yorulmak bilmez bir emekçisi, gündelik dilde kullanılan bir ifadeyle gerçek bir hamalıydı.

Ve bu, ancak devrim ve sosyalizm davasına gerçek bir inanç ve bağlılık varsa olanaklı olabilecek bir kimlik ve kişilik özelliğidir. Teslim Demir yoldaşta bu vardı. Üstelik, ilk gençlik yıllarında olduğu gibi, kaban ve insanları kendiliğinden kitlesel boyutlarda içine çekip alan devrimci dalganın yarattığı salt bir heyecanın değil, fakat artık tümüyle derin bir ideo-

lojik kavrayışın ürünü olarak...

DEVİRİM VE SOSYALİZM DAVASINA SARSILMAZ İNANÇ

Halkçı çizgiden kopuşun yarattığı ideolojik yenilenme, Teslim Demir yoldaş için her zaman büyük heyecanların ve mutluluğun konusu olageldi. Halkçı eklektizmin terkedilerek marksist dünya görüşünün devrimci diyalektik yöntemi ve proleter sınıf özü üzerinden kavranmasının yarattığı düşünsel güç ve imkanların hep farkında oldu. Partisine de buradan gelen derin bir güven ve bağlılık duydu her zaman.

Devrim davasına ve sosyalizme derinden inancı, sağlam bir dünya görüşüne dayanıyordu. Bu üstünlüğü onyılların mücadele deneyimi ve birikimi tamamlıyordu.

Bu özelliği ile Teslim Demir yoldaş partimizin doğal önderlerinden biri durumundaydı. Örneğin, 2015'te toplanan TKİP V. Kongresi'nde, Merkez Komite'si'ne seçilenler arasında yer almıyordu (yurtdışında çalıştığı için bu göreve talip de değildi). Ama seçilen MK üyelerinin tümü için önderlik otoritesi tartışmasızdı. Mevkiden değil fakat birikim ve deneyimden gelen bir doğal sonuçtu bu. Kongre içindeki ağırlığı üzerinden de bu açıklıkla görülebiliyordu.

DEVİRİMCİ HAREKETE VE PARTİMEZ VASİYETİ

Teslim Demir yoldaş şahsında Türkiye devrimci hareketi yarım asırlık bir çınarını yitirdi. Burada en genel çizgiler halinde özetlenen yaşamı bunun tanığıdır. Yitirilen, '60'lı yıllardan 2010'lara çok sayıda devrimci kuşağa yoldaşlık etmiş ve son nefesine kadar da hep devrimci kalmış, örneğine artık çok rastlanmayan türden bir değerli insandır.

Türkiye devrimci hareketinin geçmiş politik ve moral kazanımları konusunda

hepimizi aşan bir hassasiyeti ve sahiplenici tutumu vardı. Öteki siyasal parti ve gruplardan yüzlerce insanın dolaysız biçimde tanıklık edebileceği gibi, ayırım gözetmeksizin, '71 Devrimci Hareketi'nin kendini devrim uğruna feda etmiş önderlerine her zaman derin bir saygı ve bağlılık içinde oldu. Devrim mücadelesinde bu denli soluklu olmasında, son nefesine kadar davasına bağlı kalmasında bunun da kesin olarak bir payı vardır.

Partimiz ve Türkiye işçi sınıfı günümüz koşullarında yeri zor doldurulur bir değerli evladını yitirdi. '60'lı yılların ikinci yarısından günümüze mücadelenin çok değişik safhalarında yer almış, çok değişik alanlarında bulunmuş, keskin bir gözlem gücü ve güçlü bir hafızası olan Teslim Demir yoldaş şahsında partimiz, hiç abartmasız deneyim birikiminin ve devrim tarihimize ilişkin hafızasının paha biçilmez bir bölümünü yitirdi.

Partisinin sınıf çalışması alanında şu son yıllarda ortaya somut örnekler üzerinden çıkan açık başarısı, onun en büyük mutluluk nedenlerinden biriydi. Adı artık Greif işgalleriyle, Metal Fırtınalarla anılan bir partinin mensubu olmaktan onur ve gurur duyuyordu.

O komünist bir işçi sınıfı devrimcisiydi. Türkiye işçi sınıfının gelecekte oynayacağı devrimci role güveni tamdı. İşçi sınıfına güven duyulmadan, bu çerçevede tüm güç ve olanaklar devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefi doğrultusunda seferber edilmeden, devrimci siyasal mücadelede sözü edilebilir bir mesafe alınamayacağına da tam olarak bilincindeydi. Partimizin devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefine odaklanmasını bu çerçevede fazlasıyla önemsiyor, buna yönelik azim ve kararlılığından da kuşku duymuyordu.

Bu söylenenlerin ışığında, TKİP 11. Yıl etkinliğinde yaptığı konuşmanın aşığıya alınmış son bölümü, onun Türkiye devrimci hareketine bir vasiyeti gibi de

okunabilir:

"İşçi sınıfı bugünün Türkiye'sinde ko-kuşmuş burjuva sınıf düzeninin karşısına dikilecek güç ve kapasitedeki biricik gerçek sınıftır. Ya bu sınıfı bugünkü dağınıklığından, güçsüzlüğünden ve örgütsüzlüğünden kurtararak, siyasal mücadele sahnesine etkin bir güç olarak çıkarırsınız! Böylece sorunların çözümünün, yani devrimin yolunu açarsınız! Ya da devrim iddianız boş bir laf olarak boşlukta kalır! Köklü toplumsal ve siyasal sorunların çözümünü adına ileri süreceğiniz her reçete oyalayıcı bir aldatmaca olmaktan öteye gidemez."

"TKİP III. Kongresi'nin partimiz adına bir kez daha yükselttiği 'Parti, Sınıf, Devrim!' şiarının tüm anlamı da buradadır. Sınıfa dayalı devrimci parti ve devrimcileşmiş bir işçi sınıfı hareketi, burjuva sınıf düzeni koşullarında, muzaffer bir devrime yürüyebilmenin biricik olanaklı yoludur. Gerisi boş laftır, devrim ve devrimcilik adına boş ve sonuçsuz işlerle uğraşmaktır, zamanı ve kendini boşa tüketmektir."

Partimiz onun konuştuğu salonda cınlayan bu çağrısını kendi payına da bir vasiyet kabul edecektir. Bu çerçevede TKİP V. Kongresi'nin "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" hedef ve şiarına yeni bir güçle sarılacaktır. Bu, bundan böyle bizim için Teslim Demir yoldaşın anısına bağlılığın da bir göstergesi olacaktır. Onun vasiyetini devrimci siyasal çalışma ve mücadele içinde ete kemiğe büründürmek, anılarına hep bağlı kaldığı geçmiş devrimci kuşakların emeklerini gelecekte yaşatabilmenin de biricik gerçek yoludur partimiz için.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ
4 EKİM 2018

Siyonizmin değirmenine su taşımak

A. Vedat Ceylan

“Başka bir halkı prangaya vuran başka bir halk kendi esaret zincirinin demirini dövmüş olur”

Karl Marx

Başka bir halkı ezen bir halk özgür olabilir mi? Olamayacağı ve yaşanan ve yaşanmakta olan olaylarla döne döne kanıtlanıyor.

Siyonist İsrail 76 yılı aşkın bir süredir (1948’i referans alırsak) emperyalistlerin himayesinde Filistinlilere zulüm yapıyor, katlediyor, göç ettiriyor soykırım uyguluyor. Terörist İsrail devleti Siyonist propaganda ve şovenizmi şahlandıran İsrail halkını, işçi ve emekçilerini esir alarak bu soykırıma ortak ediyor.

İsrail’deki son gelişmeler halk muhalefeti, işçi hareketi ve genel grevlerin bile nasıl siyonizmin birer aracı haline getirildiğini gözler önüne sermektedir. Pazartesi günü İsrail’de Histadrut sendikası öncülüğünde gerçekleştirilen genel grev, Gazze’deki savaşın sona erdirilmesi gibi temel insani taleplerden ziyade, İsrail burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda şekillendirilmiş bir hareket olarak karşımıza çıkıyor. Bu durum, savaş karşıtı söylemlerin bile nasıl egemen sınıfın çıkarlarına hizmet eder hale getirildiğinin acı bir örneğidir. Histadrut’un çağrısıyla Pazartesi günü gerçekleştirilen genel grev, İsrail’de bir dizi sektörde hayatı durma noktasına getirmişti. Ancak bu grevin temel motivasyonu ne savaş karşıtlığı ne işçi sınıfının gerçek talepleri ne de Filistin halkına uygulanan soykırımın durdurulmasıdır.

Genel grev, Netanyahu hükümetine baskı yaparak rehinelerin serbest bırakılmasını sağlamanın yanı sıra, savaş karşıtı tepkilerin havasını alarak burjuvazinin çıkarlarını korumak ve Netanyahu hükümetine karşı duyulan hoşnutsuzluğu yönlendirmektir. Ancak bu “masum” hedefe bile tahammül etmeyen dinci-faşist Netanyahu hükümeti grevi yasakladı. İsrail’deki sarı sendikaların bu süreçte oynadığı uğursuz rol, sınıf mücadelesinin nasıl saptırıldığını ve soykırıma “dayanak” yapıldığını da ortaya koyuyor.

Histadrut sendikası, savaş karşıtlığını ve işçi sınıfının taleplerini öne çıkarmak yerine, emekçilerin tepkisini “rehinelerin serbest bırakılması” ve savaşla ayakta durabilen Netanyahu hükümetine “istifa” çağrılarını indirgeyerek sermayenin

çıkartlarına hizmet eden bir araç haline gelmiştir.

Siyonist İsrail burjuvazisi, Gazze’nin yıkımını işgal altındaki topraklarda yeni koşullar yaratmak için bir fırsat olarak görmek ve Netanyahu’ya sadık kalmaktadır. Diğer yandan, “liberal” kesim ise rehinelerin serbest bırakılmamasını, Netanyahu’nun ahlaki çöküşünün bir sembolü olarak görmek ve bu durumu hükümetten kurtulmanın bir aracı olarak değerlendirmek istemektedir.

Ancak her iki grup da sendikalar da Filistin halkına uygulanan soykırıma kayıtsız kalmakta, sınıfsal çelişkilerin üzerini örtmektedir. Faşist Netanyahu hükümetine karşı yürütülen mücadelede, işçi sınıfı ve emekçilerin öfkesi sarı sendikalar aracılığı ile şoven ve siyonist saiklerle zehirlenerek soykırım savaşının dayanağına dönüştürülüyor.

Yargı reformu sürecinde de görüldüğü gibi, sermayenin bir kesimi kitlelerin öfkesini şovenizmle zehirleyerek asıl amacından saptırarak kendi çıkarlarını korumanın dayanağına dönüştürebiliyor.

Bu süreçte, soykırım uygulanan Filistin halkının işgal altındaki topraklarında yaşanan yıkımın, işçi sınıfı hareketinin

gündeminde yer almaması için özel çaba sarf ediliyor. Siyonizmin bir aparatı olan sendika bürokratları da kendilerine biçilen rolü layığı ile yerine getiriyor.

Netanyahu hükümetinin “gözde” başkanlarından Bezalel Smotrich ve Itamar Ben-Gvir gibi figürlerin, rehinelerin serbest bırakılmasına yönelik müzakereleri bile engelleme çabaları, İsrail’in “yerleşimci” istilasını yayma amacı taşıdığını göstermektedir. Zaten bu soykırımcılar, hedeflerini gizleme ihtiyacı da duymuyorlar.

Genel grevi destekleyen kesimlerin Cenin’deki katliamlara yönelik ilgisizliği ve sessizliği de siyonist şovenist histerinin kitlelerin tepkilerine sirayet ederek nasıl sakatladığını göstermektedir.

Netanyahu hükümeti, grevin etkisini kırmak için her türlü baskı aracını devreye sokmuş ve grevin sonlandırılması için yargı yoluna başvurmuştur. İsrail İş Mahkemesi’nin grevin yasaklanması yönündeki kararı, sermayenin yargı üzerindeki kontrolünü bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Histadrut Başkanı Arnon Bar-David’in

bu karara boyun eğmesi ve grevin sona erdirilmesi talimatını vermesi, sendikanın işçi sınıfının çıkarlarını savunmaktan ziyade soykırımcı rejimin emirlerine nasıl da itaatkâr olduğunu ortaya koymaktadır.

İsrail’deki genel grev ve savaş karşıtı hareketlere bakıldığında, bu hareketlerin şovenist histeri ile nasıl işlevsizleştirildiklerini göstermek mümkün. Bu süreçte, soykırıma cepheden karşı duran gerçek savaş karşıtı bir hareketin inşa edilmesi, sınıfsal çelişkilerin daha belirgin şekilde ele alınmasını ve işçi sınıfının kendi talepleri doğrultusunda bağımsız bir duruş sergilemesini gerektiriyor. Gazze’deki savaşın sona erdirilmesi ve Filistin halkının özgürlüğünün ancak bu yolla sağlanacağı gibi, İsrail halkı ve emekçi sınıfları da ancak bu yolla kendi esaret zincirlerinden kurtulabilirler. Filistin halkına uygulanan soykırımı görmezden gelme tutumu aşılana kadar Siyonizmin değirmenine su taşıma da Filistin halkını ezen rejimle suç ortaklığı da devam edecek. Filistin halkını ezen İsrail halkı da özgür olamayacak... Çünkü, başka bir halkı ezen ulusların özgür olduğu tarihte görülmemiştir. Verili koşullarda görülmesi de olası değil.

Seçim sonrası Fransa:

Sermayenin diktatörlüğü ilan edildi!

Fransa'da 7 Temmuz'da yapılan Ulusal Meclis seçimlerinin üzerinden iki ay geçmesine rağmen hükümet kurulamıyordu. Cumhurbaşkanı Macron yaz olimpiyatlarını bahane ederek hükümetin kurulmasını adeta bloke etti.

Olimpiyatların ardından hükümetin kurulması ile ilgilenmesi beklenirken bir silah tüccarı edası ile Sırbistan'a gitti ve 3 milyar euro karşılığında 12 Rafela savaş uçağı sattı.

Macron, bu başarılı silah pazarlama hamlesinin verdiği cesaretle tüm teadmülleri hiçe sayarak seçimlerde birinci çıkmış partiye hükümeti kurma görevi vermek yerine, dördüncü partinin başkanını 5 Eylül Perşembe günü ülkenin yeni başbakanı olarak atadı.

Emmanuel Macron, sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet eden bir biçimde, finans kapitalin temsilcisi Michel Barnier'i başbakan olarak atadı. Böylece seçimlerde yüzde 7,25 oy alan ve 577 milletvekili bulunan Ulusal Meclis'te sadece 46 sandalyesi olan birini hükümeti kurmakla görevlendirdi.

Barnier'i atamadan önce Macron'un Marine Le Pen ile telefonda görüşerek icazet aldığı ortaya çıktı. Aşırı sağcı Rassemblement National-RN (Ulusal Birlik) ve Marine Le Pen, bu atamadan son derece memnun.

Burjuva "demokrasisinin" ne menem bir demokrasi olduğu bu atama ile bir kez daha görüldü. Bu son olay, "halk iradesi" olarak sunulan ve göklere çıkarılan seçimlerin sonuçları sermayenin çıkarlarına uygun olmadığında nasıl ayaklar altına alınabileceğini gösterdi.

Barnier'in atanması, sermaye ve finans kapitalin çıkarları doğrultusunda ulusal ve uluslararası çaptaki gelişmelere ve beklentilere göre yapılan stratejik bir hamledir.

Seçimlerde açık ara galip gelen sol ittifak Nouveau Front Populaire-NFP (Yeni Halk Cephesi) emeklilik reformunun iptalini ve emekçi sınıflar için bir dizi yeni talebi savunmuştu.

Solun seçim "zaferi" kazanmasında rol oynayan -gerçekleştirilmesinden bağımsız olarak- reform vaatleri, bir kez daha sermaye sınıfı ve onun kapitalist devlet aygıtı tarafından yok sayıldı.

Barnier, sadece bir teknokrat ya da eski bir AB Komiseri olarak değil, aynı zamanda kapitalist sınıfın sadık bir hizmetkârı olarak görevlendirildi.

Marine Le Pen ve aşırı sağın bu atamaya sessiz sevinci, Macron'un neoliberal politikalarının aşırı sağ ile nasıl örtüştüğünü gösteriyor. Aslında bu süreç, sermayenin farklı fraksiyonları arasındaki gerçek ittifakları göstermektedir.

Sermaye düzeninin çıkarları söz konusu olduğunda, emekçi sınıfların talepleri bir kenara itilerek, liberaller, sağ ve aşırı sağ partiler düzenin bekası için küstahça kendilerini topluma dayatıyorlar.

Seçimler halk iradesi ise, Michel Barnier'in atanması, halkın iradesine yapılan pervasız bir darbedir. Zira seçim sonuçları göz ardı edilerek, finans kapitalin çıkarlarına hizmet eden bir başbakan getirilmiş ve sermaye sınıfının istekleri doğrultusunda bir hükümet oluşturulmuştur.

193 milletvekiliyle Meclis'te en güçlü grup olan NFP'nin başbakan adayının reddedilmesi ve 46 sandalyeli bir partinin şefinin atanması, "burjuva demokrasinin" bir illüzyondan ibaret olduğunu gözler önüne seriyor.

Aşırı sağ ile "liberal" Macron arasındaki bu iş birliği, sermaye sınıfının çıkarları söz konusu olduğu zaman teadmüllerin nasıl hiçe sayılabileceğini göstermektedir.

Marine Le Pen'in ve RN'nin Barnier'in atanmasını desteklemesi, aşırı sağın sermaye düzeniyle ne denli iç içe geçtiğini de gösteriyor. RN seçim kampanyasında emeklilik reformunun iptal edilmesini savunmasına rağmen, şimdi bundan söz etmekten bile imtina ediyor.

Bu durum, aşırı sağın sadece göçmen karşıtı ya da milliyetçi politikaları temsil etmediğini, bununla birlikte işçi sınıfına ve emekçilere karşı sermayenin yanında duran bir güç olduğunu da birkez daha kanıtladı.

Fransa gibi "demokratik" sayılan bir ülkede yaşanan bu gelişmeler, burjuva demokrasisinin, aslında sermayenin çıkarlarını koruyan bir diktatörlük olduğu saptamasının güncel kanıtlarından biri olmuştur.

"Halkın iradesi" sadece bir süs gibi kullanılıyor. Gerçekte ise, seçim sonuçları kapitalist sınıfın çıkarlarına ters düştüğünde, bu irade tam bir küstahlıkla hiçe sayılıyor ve sermayenin gereksinimlerine

uygun politikaları esas alan figürler başa getiriliyor.

Macron'un Barnier'i başbakan olarak ataması, halkın ve emekçi sınıfların değil, sermayenin taleplerine cevap vermektedir. Fransa'da yaşanan bu süreç, kapitalist devletin gerçek doğasını bir kez daha ortaya koymaktadır.

İster sağcı olsun ister «merkez» diye adlandırılan bir politik figür olsun, sermaye sınıfının çıkarlarını koruyan şefler halkın ve emekçi sınıfların çıkarlarına karşı hareket etmek zorundadır. Barnier'in atanması bu gerçeği çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermiştir. Aşırı sağ ile neoliberal politikalar arasındaki "örtük ittifak", sermaye düzeninin bekası için her türlü demokratik mekanizmanın çığnenebileceğini bir kez daha göstermiştir.

Seçimlerde birinci olan ve 193 milletvekili çıkaran NFP'nin bileşenlerinden Jean-Luc Mélenchon'un da belirttiği gibi, "Bu süreç aslında seçimlerin sermaye sınıfı tarafından çalındığının bir göstergesidir".

"Halkın iradesi", sermaye düzenine ters düştüğü her durumda bertaraf ediliyor. Bu saldırıyı yapan Macron'un Barnier ile iş birliği, kapitalistlerin çıkarları uğruna Fransa'da yönetimin giderek otoriterleştiğini, aşırı sağ çizgiye doğru yol aldığını gösteriyor.

Sonuç olarak, sermayenin hegemonyası altındaki bir "demokrasi", gerçek anlamda halkın ve emekçi sınıfların iradesini yansıtan bir yönetim biçimi olamaz.

Fransa'da yaşanan bu son gelişmeler, sermayenin egemen olduğu bir sistemde demokrasinin sadece bir araç olarak kullanıldığını, ancak halkın ve emekçi sınıfların çıkarları söz konusu olduğunda bu aracın derhal bir kenara atıldığını gözler önüne seriyor.

Barnier'in atanmasıyla her ne kadar hükümet krizinin aşıldığı iddia edilse de gerçekte kriz bir devlet krizine evrilmek devam edeceğe benziyor.

Seçimlerde aldıkları oy oranlarıyla başarı sağlamış bileşenlerin yanı sıra, işçi ve emekçiler de Macron yönetiminin bu küstah saldırısını kolayından sineye çekmeyecektir.

Çin- Afrika İşbirliği Forumu

Çarşamba günü, “Modernleşmeyi İlerletmek ve Ortak Bir Geleceğe Sahip Üst Düzey Bir Çin-Afrika Topluluğu İnşa Etmek için El Ele Vermek” temalı üç günlük Çin-Afrika İşbirliği Forumu (FOCAC) zirvesi başladı. İşbirliği Forumu, 2000 yılından bu yana varlığını sürdürüyor ve her üç yılda bir gerçekleştiriliyor. Zirve, korona virüs salgınının sona ermesinden bu yana Pekin’de düzenlenen en büyük uluslararası ve en yüksek yabancı lider katımlı etkinlik oldu. Batı dünyası Gazze Şeridi’ndeki soykırıma ve Ukrayna’daki emperyalist savaşa ya da ABD’deki seçim kampanyalarına odaklanırken, Pekin yönetimi büyük zirveye katılmak için Halk Cumhuriyeti’ne gelen 50 kadar Afrikalı lider için kırmızı halılar serdi.

Zirve, büyük emperyalist güçlerin Afrika’da nüfuz sahibi olmak için giderek daha fazla rekabet etmesine yol açan jeopolitik gerilimlerin arttığı bir dönemde gerçekleşiyor. Dünyanın ikinci büyük ekonomisi olan Çin, uzun yıllardır küresel güç ilişkilerini şekillendirmek istiyor, ekonomik ve jeopolitik olarak kendi çıkarlarının peşinde koşuyor. Haliyle bu bağlamda Afrika kıtasında da nüfuz sahibi olmak istiyor. Çin’in ticaret yollarını, satış pazarlarını ve hammadde güvence altına almak, ekonomik ve siyasi nüfuz alanlarını genişletmek için Afrika’ya çok önem verdiğine şüphe yok. Nitekim Çin şimdiden Afrika’nın en önemli ve en büyük ticaret ortağıdır ve kıtanın altın, bakır, lityum ve nadir toprak elementleri gibi maden kaynaklarına erişmeyi hedeflemektedir.

Çin tarafından ortak bir geleceğe sahip olduğu iddia edilen Çin-Afrika topluluğunun, kazan-kazan işbirliğinin gücüyle gelişmekte olduğu ileri sürülüyor. Yirmi dört yıl önce FOCAC’ın “yeni bir yüzyılın şafağında doğduğunu” belirten Xi, iki tarafın önemli uluslararası ve bölgesel konularda yakın işbirliğini ve koordinasyonu sürdürdüğünü ve birlikte Küresel Güney’in sesini daha güçlü hale getirdiğini söyledi.

2,8 milyarlık Çin ve Afrika halkları bir arada olduğu sürece, “modernleşme yolunda birlikte yeni ve daha büyük başarılar imza atacaklarını” belirten Xi, “Küresel Güney’in modernleşme hamlesine öncülük edeceğimize ve insanlık için ortak bir geleceğe sahip bir topluma” daha

büyük katkılarda bulunacaklarına olan inancını dile getirdi.

AFRİKA ÜLKELERİNE MİLYARLARCA DOLARLIK KREDİ SÖZÜ

Yıllar boyunca Afrika’daki büyük alt-yapı projelerine on milyarlarca dolar yatırım yapan Çin, Afrika kıtasındaki devletlere milyarlarca dolarlık yeni “yardımlarda” bulunmak istiyor. Forumun Büyük Halk Salonu’nda düzenlenen açılış töreninde yaptığı konuşmada Xi, Afrika ile ilişkileri “tarihin en iyi zamanı” diye tanımlayarak övdü. Çin’in Afrika ülkelerine 360 milyar Yuan (yaklaşık 45 milyar Euro) tutarında kredi vermek istediğini söyledi. Bunun, 210 milyar Yuan’ı kredilerden, 80 milyar Yuan’ı ise çeşitli yardımlardan artıracak.

Geriye kalan 70 milyarlık kısım ise Çinli şirketler aracılığıyla yatırılacak. Xi, Afrika’dan yaklaşık 50 devlet ve hükümet başkanına, diğer alanların yanı sıra askeri, eğitim ve öğretim, ticaret, tarımsal kalkınma ve yenilenebilir enerji alanlarında ortaklıklar kuracağına söz verdi.

Ayrıca Afrika ülkeleriyle sanayi, tarım, altyapı, ticaret ve yatırım alanlarında iş birliğini derinleştireceğini ve “Afrika’ya en az bir milyon istihdam yaratacağını” vaat etti. Afrika ülkeleriyle askeri tatbikatlar yapmak, yeşil enerji projeleri inşa etmek veya Afrika’ya sağlık personeli göndermek gibi istekler de Xi’nin andığı konular arasındaydı. “Kilit işbirliği platformu” olarak tanımlanan Çin-Afrika İşbirliği Forumu aracılığıyla zaten “birlikte yollar, demiryolları, okullar, hastaneler ve özel ekonomik bölgeler inşa ettiklerini” belirten Xi, bu projelerin “pek çok insanın hayatını ve kaderini değiştirdiğini”

iddia etti.

ÇİN’İN AFRİKA ÜZERİNDEKİ NÜFUZU GÜÇLENİYOR

Pekin’in Afrika ülkelerine verdiği cömert krediler, tarihi İpek Yolu’nun yeniden canlandırılması olan Kuşak ve Yol Girişimi’nin merkezi bir parçası olarak kabul ediliyor. Girişim, “Çin’in küresel hakimiyetini ilerletme nihai hedefini içeren bir plan” olarak görülüyor. Başkan Xi Jinping, Orta Asya üzerinden geçen kara yoluna ek olarak, Çin’den Avrupa’ya, Güneydoğu Asya üzerinden Doğu Afrika kıyılarına ve Süveyş Kanalı’na uzanan bir deniz yolu da kurmak istiyor. Sadece limanlar genişletilmiyor, aynı zamanda ana karada devasa projeler de finanse ediliyor. Afrika kıtasının iç kesimlerindeki pazarlar da yeni yollar ve demiryolu hatlarıyla yeni İpek Yolu’na bağlanmak isteniyor.

Afrika ülkelerine borç verenler arasında Avrupa’nın eski sömürgeci güçlerinden bazıları, ABD, Dünya Bankası gibi uluslararası kuruluşlar ile son yıllarda Körfez ülkeleri de yer alıyor. Fakat Çin bunlar içinde ayrı bir yerde duruyor ve İpek Yolu Girişimi’nin Pekin’in Afrika üzerindeki nüfuzunu güçlendirmede merkezi bir rol oynadığı görülüyor. Zira İpek Yolu Girişimi, ticaret yolları boyunca uzanan küresel bir altyapı programından çok daha fazlasıdır. Esasen Çin, ekonomik ve siyasi nüfuz alanlarını genişletmek peşindedir. Son FOCAC zirvesinde Xi Jinping’in, kapsamlı bir önlem paketi sunmuş olması da bunun bir sonucudur. Yollara, limanlara, enerjiye ve altyapıya harcanan milyarlarca ek olarak, vasıflı işçilerin teşvik edilecek olması ve araştır-

ma enstitüleri ile ekolojik girişimler arasında işbirliği kurulması da bu ihtiyacın ürünüdür. Çin’in verdiği bilgilere göre, Çin ile Afrika arasındaki ikili ticaret hacmi bu yılın ilk altı ayında neredeyse 152 milyar avroya denk geldi. Son yıllarda Çin hükümeti, altyapıyı genişletmek için 49 Afrika ülkesine 2000-2022 yılları arasında 170 milyar dolardan fazla borç verdi. Çin, Küresel Güney’deki, yani gelişmekte olan ya da yeni sanayileşen ülkelerdeki etkisini güvence altına almak istiyor. Asya-Afrika analisti olan Cobus Van Straaten, Afrika’yı “bunun anahtarı” olarak tanımlıyor. Afrika Güvenlik Çalışmaları Enstitüsü analisti Jana de Kluiver ise, 193 BM üye ülkesinden 54’üne sahip olan Afrika’nın önemli bir jeopolitik oy gücüne sahip olduğunu ve bunun da bir ölçüde Çin’in lehine olduğunu söylüyor.

BATİ’DAN FARKLI, “BAŞKA BİR SEÇENEK”

Çinli uzmanlar, Çin modernleşmesinin Afrika’ya ve dünyaya Batı’dan farklı “başka bir seçenek” sunduğunu ve her ülkenin kendi koşullarına daha uygun bir yol bulmaya daha fazla önem verdiğini belirtiyor. Yanı sıra, “Dördüncü Sanayi Devrimi”ne ayak uydurmanın Afrika’nın kalkınması için hayati önem taşıdığına inanan Çinli yetkililer, Çin’in teknoloji transferi ve teknik işbirliği yoluyla Afrika’nın dijital ve teknolojik dönüşümünü ve kalkınmasını gerçekleştirmesine yardımcı olacağını söyledi. Salı günü Başkan Xi ile yapılan görüşmede Afrika ülkelerinin liderleri tek Çin ilkesine bağlılıklarını ve Çin’in önerdiği üç büyük girişim olan Küresel Kalkınma Girişimi, Küresel Güvenlik Girişimi ve Küresel Medeniyet Girişimi’ne desteklerini ifade ettiler.

Afrika Birliği (AU) Başkanı, dünyanın dört bir yanındaki insanlar arasında “barış ve kalkınma fırsatlarını” paylaşma bağlamında bu üç büyük girişimin Küresel Güney ülkeleri arasında birlik ve işbirliğini ve küresel yönetim sisteminin “adaletini teşvik etmek için” kritik önem taşıdığını kaydetti. Çin en büyük gelişmekte olan ülkedir ve Afrika da en çok gelişmekte olan ülkenin bulunduğu kıtadır. Çinli yetkililer, iki taraf arasındaki işbirliğinin Küresel Güney kalkınmasının temelini oluşturduğunu savunuyorlar.

Batı, Rusya'yı adeta nükleer "seçeneğe" zorluyor

Batının Ukrayna'ya Rusya'nın içlerine ulaşan menzile sahip füzeleri tedarik edip kullanmasına izin vermesi, Rusya'yı yeni önlemler almaya zorluyor.

İngiltere ve Fransa sözü geçen füzeleri tedarik etmede istahlı görünüyor. ABD'den bu minvalde henüz bir açıklama yok. Ancak, "Ukrayna'nın kendisini savunma hakkı var" diye sık sık açıklama yaparak savaş ateşine benzin dökmeye devam ediyor.

Batının tehditlerine karşı üst perdeden cevap Putin'den geldi: "Bu, NATO'nun Rusya'ya savaş açması demektir. Nükleer seçenekte dahil, kendimizi savunmak için önlem alacağız."

Kimi analistlere göre Putin, nükleer seçeneğe zorlanıyor ve ciddi olarak nükleer silah kullanma seçeneğini düşünüyor.

Konunun uzmanları, "Batı'nın Ukrayna'nın Rusya saldırısını desteklemeden önce Putin'in uyarılarının ciddi olduğunu ve blöf yapmadığını göz önünde bulundurulması gerektiğini" belirtiyorlar.

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Ukrayna'ya Batı'dan gelen uzun menzilli silahların kullanımına izin verilmesinin NATO ülkeleriyle "doğrudan bir savaş" anlamına geleceğini belirterek, Batı'yı olabilecek en sert bir dille uyardı. Bu açıklama, Putin'in şimdiye kadarki en açık ve en sert "tehditlerinden" biri olarak değerlendiriliyor.

Rusya altı İngiliz diplomatını sınır dışı ederek ilk tepkisini diplomatik arenada verdi. Putin, Ukrayna'nın Batı'dan aldığı silahları Rusya'nın derinliklerine saldırmak için kullanması halinde, bunun NATO'nun savaşa dahil olması anlamına geleceğini belirtti.

Bu uyarı, Ukrayna'ya sağlanan askeri yardımın boyutlarının genişletilmesi ve uzun menzilli silahların kullanılmasına yönelik kararlar almanın tartışılmasına tepki olarak gündeme geldi. Putin, St. Petersburg'da yaptığı konuşmada bu durumu, NATO ve Rusya arasındaki gerilimi artıracak bir gelişme olarak değerlendirdi. Kremlin Sözcüsü de Putin'in sözlerinin son derece açık, net ve önemli olduğunu belirterek, bu uyarıların ciddiyetine dikkat çekti. Rusya'nın BM Daimi Temsilcisi Vasily Nebenzya ise Batı'nın Ukrayna'ya uzun menzilli silah desteğini artırması halinde, NATO'nun nükleer bir güçle sa-

vaşa girmiş olacağını belirtti.

Beyaz Saray'dan gelen açıklamalarda ise Putin'in tehditlerinin ciddiye alındığı, ancak bu tür açıklamaların yeni olmadığı söylendi. ABD, NATO'nun doğrudan bir çatışmaya girmesinden kaçınarak Ukrayna'ya desteğini sürdürmeye devam ediyor. Daha etkili ve daha uzun menzilli silahlar vererek ise gerilimi adım adım tırmandırıyor.

DİPLOMATİK GERİLİM

Putin'in açıklamalarının ardından, İngiltere ile Rusya arasındaki diplomatik ilişkilerde gerilim tırmandı. Moskova, altı İngiliz diplomatı sınır dışı ettiğini açıkladı. Bu adım, Rusya'nın Londra ile olan ilişkilerini daha da gerdi.

İngiltere, Ukrayna savaşında Rusya'ya karşı en saldırgan en küstah tutum alan devletlerden biri olarak ön plana çıkıyor. Bundan dolayı halen Batı'daki en "Rus düşmanı" devletlerden biri olarak nitelendiriliyor.

İngiltere'nin geçen yıl Ukrayna'ya sağladığı Storm Shadow füzeleri de Moskova tarafından doğrudan tehdit olarak algılanmıştı.

İngiliz diplomatların sınır dışı edilmesi, casusluk ve sabotaj suçlamalarıyla ilişkilendirilse de nedeni açık: Her iki ülke daha önce de karşılıklı sınır dışı etmelerle diplomatik gerilim yaşamışlardı.

DAYANMA GÜCÜ

Putin'in son dönemde verdiği mesajlardan biri de Rusya'nın uzun vadeli bir savaşa dayanabilecek demografik ve ekonomik kaynaklara sahip olduğu yönündeydi.

Ancak Batı'nın Ukrayna'ya sağladığı askeri yardımlar karşısında Rusya'nın daha sert adımlar atma ihtimali de gündemde.

Putin, Ukrayna'nın Batı'nın desteğini zamanla kaybedeceğini ve insan gücü konusunda zayıflayacağını öngörüyor.

Rusya'nın, Batı'ya karşı nükleer gücünü sık sık gündeme getirmesi, çatışmanın büyümesi durumunda Rusya'nın nasıl bir karşılık verebileceği konusunda ciddi endişeler doğuruyor.

Putin, NATO ile doğrudan bir savaşta yana olmasa da Batı adeta bunu da yapıyor.

Batı Ukrayna'ya sağladığı desteği ar-

tırırken Rusya'nın dayanma gücünü test ediyor, sinir uçlarıyla oynuyor. Rusya'nın tepkisini çok tetiklemeden adım adım ilerlemeyi öngörüyor. Farklı silah sistemlerinin ayrı ayrı ve aşamalı olarak gönderilmesi, Rusya'nın tepkisini "aza indirme taktiği" olarak değerlendiriliyor.

Ancak Putin, bu "yardımlara" rağmen Rusya'nın uzun vadede Batı'dan daha dayanıklı olduğu inancında. Rusya'nın ekonomik ve askeri kaynaklarının uzun süre dayanabileceğini belirten Putin, Ukrayna'nın ve Batılı müttefiklerinin er ya da geç zayıflayacağını var sayıyor.

Bu strateji, Putin'in Ukrayna'daki savaşını kendi lehine çevirebileceği kanısını taşıdığına işaret ediyor. Buna karşın Rusya ile NATO arasındaki gerilim, Ukrayna savaşının boyutlarını aşarak küresel bir çatışma riskini de beraberinde getiriyor.

Batı'nın Ukrayna'ya yönelik askeri desteği ve savaş ateşine sürekli benzin dökmesi Putin yönetiminin tepkisini sertleştirirken, Rusya ile NATO arasında nükleer bir çatışma ihtimali uluslararası alanda endişeleri artırıyor.

AB Gayriresmi Dışışleri Bakanları Toplantısı

Geçen hafta 27 AB ülkesinin Dışışleri Bakanı, Ukrayna'ya verilecek desteği ve Orta Doğu'daki durumu görüşmek üzere Brüksel'de bir araya geldi. AB Dışışleri Bakanları, düzenli olarak yaptıkları toplantılarda kendilerinin "uyumlu ve birlik içinde" olduklarını göstermeye özel önem veriyorlar. Fakat bu kez işler ters gitti. Çünkü AB baş diplomatı Josep Borrell, Budapeşte'de yapılması kararlaştırılan toplantıyı boykot ederek toplantıyı Brüksel'e taşımak istedi. Bu alışılmadık bir çıkıştı, zira dışışleri bakanlarının gayri resmi toplantıları geleneksel olarak AB Konseyi dönem başkanlığını yürüten ülkede yapılır. Bu ülke şu anda Macaristan'dır. Baş diplomat Borrell, Viktor Orban'ın Moskova ve Pekin gezilerine tepki olarak Macaristan'ı "cezalandırmak" istedi.

Macaristan Başbakanı Orban'ın Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Çin Devlet Başkanı ve parti lideri Şi Jinping ve ABD eski Başkanı Donald Trump ile görüşmesine AB'nin gösterdiği tepki, günlerce tartışıldı. Ancak yine de pek çok ülke, "Budapeşte'deki toplantıyı boykot etmenin yanlış ve saçmalık" olduğunu savundu. İspanya ve Slovenya gibi ülkeler de Borrell'in önerisine karşı çıktı. Diplomalara göre Almanya, Fransa, İspanya ve İtalya gibi ülkelerin temsilcileri de perde arkasında benzer görüşler dile getirdi. Almanya Dışışleri Bakanı Annalena Baerbock, "Küçük ayrıntılarda kaybolmamalıyız" diye uyardı. Ve "kimin nereye ve ne zaman ziyarette bulunacağı" konusunda tartışılmaması gerektiğini belirtti. Tartışma ve itirazlara rağmen Borrell galip geldi ve toplantı Brüksel'de gerçekleşti.

BORRELL, İSRAİLLİ BAKANLARA KARŞI YAPTIRIM ÖNERİYOR

AB Dış İlişkiler Yüksek Temsilcisi Josep Borrell'in beklenmedik bir başka önerisi de çok tartışma yarattı. Gazze'deki soykırımın suç ortaklarından biri olan Borrell, İsrail hükümetinin iki üyesine yaptırım uygulanmasını önermişti. Bunlar İsrail Maliye Bakanı Bezalel Smotrich ve Ulusal Güvenlik Bakanı Itamar Ben-Gvir'di. Her ikisi de gerçek birer katil ve Başbakan Netanyahu'nun koalisyon ortaklarıdır. Ben-Gvir Maliye Bakanı Smotrich ile birlikte, Gazze Şeridi'ne tüm yardım tes-

limatlarının durdurulmasını da istemişlerdi. Yardımın durdurulması, Gazze Şeridi'ndeki iki buçuk milyon insanın açlıktan ölmesi anlamına geliyordu. Bu iki katil, "İsrail'in güvenliği için" iki buçuk milyon insanın açlıktan ölmesini "ahlaki açıdan" haklı bulup savunacak kadar insanlıktan çıkmışlardı. Bu ikili, İsrail'e hâkim zihniyetin "ahlakını" anlamak için net bir fikir veriyor.

AB dış ilişkiler şefi toplantı öncesi, Gazze'deki durumu kastederek "Her gün bir önceki günden daha kötü. Durum kabul edilemez" açıklamasında bulunmuştu. Yaklaşık bir yıldır Filistin halkının soykırıma uğramasını, on binlerce çocuğun katledilmesini sorun etmeyen Borrell, İsrailli iki bakan için "nefreti teşvik etmek ve insan haklarını ihlal etmek" gerekçeyle yaptırım öneriyor. Bu ikiyüzlülükle, AB'nin İsrail ile suç ortaklığını gizlemek istiyor. Borrell, iki bakan için yaptırım önerirken " Hamas'ın terörist saldırılarının Gazze'de bir savaşa ve şimdi de insani bir krize yol açtığını" iddia etmesi, onun iki yüzlülüğünü gösterdiği gibi suç ortaklığını da kanıtlamıştır. Borrell bu açıklamayla, devam eden soykırım savaşının ve yaşanan insani krizin sorumlusu olarak Hamas'ı gösterirken İsrail vahşetine de tam destek sunmaktadır.

Borrell'in bu ikiyüzlü yaklaşımı dışışleri bakanları arasında tartışma yarattı. İsrail siyonizminin tam destekçisi ve Gazze'deki soykırımın önden gelen suç ortaklarından biri olan Almanya, Dışışleri Bakanı Annalena Baerbock şahsında, bunların (nefreti teşvik etmek

ve insan haklarını ihlal etmek) yaptırım için yeterli olup olmadığının her vaka da ayrı ayrı kontrol edilmesi gerektiğini savundu. Baerbock, yaptırımları ihtimal dışı bırakmıyor, ancak bunun için gerekli olan oybirliğine şüpheyle yaklaşıyor. Zira Avrupa Birliği'nde yaptırım kararlarının oy birliğiyle alınması gerekiyor. İsrail Dışışleri Bakanı Israel Katz ise sosyal medya hesaplarından "Yarınki AB dışışleri bakanları toplantısında İsrail karşıtı kararlar alınmasını önlemek için Avrupalı müttefiklerimizle birlikte yorulmadan çalışıyoruz" diye yazdı. Zira O, işledikleri soykırımda "Avrupalı müttefikleri" nin tam desteğine sahip olduğu bilinciyle konuşuyor.

UKRAYNA İÇİN PARA ARANIYOR VE RUS VARLIKLARINA GÖZ DİKİLİYOR

Rusya'nın Batı'daki yüz milyarlarca Euro'luk yatırımlarından elde edilen faiz gelirinin Ukrayna'ya silah satın almak için ne kadar çabuk kullanılabileceği tartışılıyor. Öte yandan sanayileşmiş yedi büyük Batı ülkesi (G7) ve AB, haziran ayında Rusya'nın Batı'daki dondurulmuş varlıklarından elde edilecek gelirin Ukrayna'ya silah alımı için kullanılması konusunda anlaştı. Ancak bunun yıl sonuna kadar hazırlanması ve 2025'te işe yarayıp yaramayacağının netleştirilmesi bekleniyor. Rusya'nın devlet varlıklarından elde edilen faiz geliri yoluyla Ukrayna'ya uzun vadeli askeri yardım sağlanması, özellikle Avrupalılar arasında ağır borçlu olanlar için "memnuniyet verici"

bir çözüm olarak görülüyor.

Avrupa'nın Ukrayna'ya yönelik askeri yardımdaki payı hassas bir konu. Başbakan Scholz, Almanya'da önümüzdeki yıl Ukrayna'ya çok az askeri yardımda bulunmakla eleştirilirken, Avrupa düzeyindeki diğer ülkeler ise tereddüt etmekle suçlanıyor. Fransa, İspanya, İtalya gibi büyük ülkelerin şu ana kadar sınırlı destek sağladıkları öne sürülüyor. Daha fazla maddi yardım için "siyasi irade" mevcut olsa bile, yüksek ulusal borç seviyesinin buna engel olduğu iddia ediliyor. Maddi yardımın dışında askeri yardım alanında da ölçüler tümden kaçırılıyor.

Rusya'yı "Ukrayna'yı gelecek kış karanlık ve soğukta bırakmak için tüm enerji kaynağını yok etmek ve bir Avrupa ülkesini bombalayarak tamamen teslim olmakla" suçlayan Borrell, Ukrayna'nın "AB'nin yalnızca Ukrayna silahlı kuvvetlerine uzun menzilli silahlar sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda bu silahları Rusya'nın uçsuz bucaksız bölgelerindeki askeri hedeflere karşı kullanmalarına izin verilmesi yönündeki talebini" açıktan destekliyor.

Aksi takdirde silahların "işe yaramaz" olacağını söylüyor. Litvanyalı meslektaşları Landsbergis de savaş kışkırtıcılığına onay veriyor. "Kendimize sorunun bir parçası olup olmadığımızı sormalıyız" diyen Litvanya Dışışleri Bakanı, Almanya'nın Ukrayna'ya verilen desteği azaltabileceği yönündeki tutumuna tepki göstererek "Ukrayna endişeli, doğu kanadı endişeli, hepimiz endişeliyiz" dedi.

AB KAPISINDA BEKLETİLEN TÜRKİYE'YE "İNSAN HAKLARI VE DEMOKRASİ" HATIRLATMASI

Türkiye yaklaşık 20 yıldır Avrupa Birliği'ne katılım müzakerelerini yürütüyor. Ancak Avrupalılar ülkeyi, demokratik standartlara uymamakla suçlayarak oyalıyor. Beş yıl sonra ilk kez Türkiye bu yıl Avrupa Birliği (AB) dışişleri bakanlarının gayri resmi toplantısına davet edildi. Toplantıya katılan Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, AB üyeliğini, "Türkiye için stratejik bir hedef" diye tanımladı. "Avrupa Birliği de aynı şekilde müspet bir yaklaşım sergilerse, bu herkesin menfaatine olacaktır" iddiasını ortaya attı. Ankara, bu toplantının Türkiye ve AB arasındaki kurumsal diyalog mekanizmalarının yeniden canlanması açısından bir dönüm noktası olmasını umuyor. Türkiye-AB arasında dondurulan diyalog mekanizmalarının hayata geçirilmesine, büyük önem veren Türkiye, AB yönetimiyle yeni bir başlangıç yapmak için çabılıyor.

Türkiye ile tam üyelik müzakerelerinin canlandırılması Brüksel'in kısa ve orta vadeli gündeminde bulunmuyor. Her yıl yayımlanan ilerleme raporlarında Türkiye'de insan hakları, demokrasi ve hukukun üstünlüğü alanlarında ciddi gerilemelerin yaşandığını belirtiyor. Aday ülkelerin yerine getirmesi gereken Kopenhag Kriterleri'nden Türkiye'nin giderek uzaklaştığını vurguluyor. Dolayısıyla tam üyelikten bahsetmenin gerçekçi olmadığını belirtiyor. AB'li kaynaklar, Türk hükümetine insan hakları ve demokrasi konusunda birçok defa beklentilerin iletildiğini de hatırlatıyorlar. Bu çağrılar kapsamında Türkiye'nin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararlarını uygulaması da yer alıyor. AB'nin Türkiye için söyledikleri doğru. Ama bu, "insan hakları ve demokrasi" konusunda AB'nin ikiyüzlü olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Ukrayna savaşı ve Gazze'de devam eden soykırım savaşı AB'nin yüzündeki "insan hakları ve demokrasi" maskesini indirdi.

AB üyeliğini "Türkiye için stratejik hedef" olarak tanımlayan AKP-MHP hükümeti, aynı zamanda yüzünü BRICS ülkelerine de çeviriyor. Finans hizmeti Bloomberg pazartesi günü Türkiye'nin resmi olarak BRICS grubuna üyelik başvurusunda bulunduğunu bildirdi. AKP, Batılı müttefiklerin ötesinde yeni ilişkiler kurmak için uğraşıyor. Türkiye'nin çok kutuplu bir dünyada, emperyalistler arasındaki çelişkilerden yararlanarak tüm taraflarla ilişki geliştirmek istiyor. Ancak Türk sermaye devleti Amerikancı ve NATO'cudur.

Çin ve Rusya'dan eş zamanlı ortak deniz tatbikatı

Emperyalistler arasındaki gerilim sertleşiyor ve hegemonya bunalımı derinleşiyorken, olası bir paylaşım savaşının patlayıcı dinamikleri de giderek büyüyor. Savaşlar, özellikle de ABD, NATO ve AB'nin önde gelen güçleri tarafından bir kez daha siyasi bir araç olarak öne çıkarılıyor. Küresel ölçekteki rakip güçler arasında dünya egemenliği uğruna süren güç mücadelesinde Çin ve Rusya özel bir yer tutuyor. Uluslararası ilişkilerin ve hegemonya mücadelesinin geleceğini belirlemede ise Çin kritik önemdedir. ABD ile Çin arasındaki gerilimli ilişkinin alacağı biçim, uluslararası düzenin şekillenmesinde temel önemde bir rol oynayacak. Dolayısıyla bu iki süper güç, hemen her alanda bir birilerine karşı hummalı bir yarış ve savaş hazırlığı içindeler. Güney Çin denizinde düzenli olarak yapılan askeri tatbikatlar bu hazırlığın önemli bir parçasını oluşturuyor.

Çin, Eylül ayı içerisinde Rusya ile ortak bir askeri tatbikat gerçekleştireceğini duyurdu. Savunma Bakanlığı, tatbikatın amacının "Çin ve Rus orduları arasındaki stratejik işbirliğini derinleştirmek" olduğunu açıkladı. Buna göre her iki ülkenin deniz ve hava kuvvetleri Japon Denizi ve Rusya kıyılarındaki Okhotsk Denizi'nde "North-Joint 2024" tatbikatına katılacak. Çin Savunma Bakanlığına göre tatbikat, iki ordu arasındaki stratejik koordinasyonu derinleştirme ve "güvenlik tehditleriyle ortaklaşa başa çıkma" yeteneğini geliştirmeyi amaçlı-

yor. Çinli yetkililer, iki ülkenin "barış ve istikrara katkıda bulunan" askeri iş birliğini derinleştirmek için bir dizi ortak tatbikat ve devriye yürütmeye devam edeceğini açıkladı.

Çinli yetkililer, iki ülkenin "barış ve istikrara katkıda bulunan" askeri iş birliğini derinleştirmek için bir dizi ortak tatbikat ve devriye yürütmeye devam edeceğini açıkladı. Çin Savunma Bakanlığı pazartesi günü Rusya ile bu ay başlayacak ortak deniz ve hava tatbikatlarını, "iki ülke orduları arasındaki yakınlığın kanıtı" olarak sundu. Bakanlık "Northern United-2024" tatbikatlarının Japon Denizi ve daha kuzeydeki Okhotsk Denizi'nde yapılacağını söyledi ancak ayrıntı vermedi.

Çin, Rusya ile düzenli olarak etkileşim tatbikatları düzenliyor ve Rusya tarafından düzenlenen stratejik tatbikatlara katılıyor. İki ülke düzenli olarak ortak deniz ve hava devriyeleri düzenliyor. Bu, Çin ile Rusya'nın yakın askeri bağlarını ve iki ordunun pragmatik iş birliğini daha da derinleştirme çabasının arttığına işaret ediyor. Çinli bir askeri uzman, Çin ile Rusya arasındaki askeri iş birliğinin sadece iki ülke açısından değil, aynı zamanda bölge ve dünya açısından da stratejik düzeyde olduğunu söyledi. İki ülke ordularının güçlü yeteneklerinin "barış ve istikrarı sabote etmeye cesaret eden" herhangi bir güce karşı caydırıcı olacağını belirtti.

Uzun süredir müttefik olan Çin ve

Rusya, 2022'de Ukrayna savaşının başlamasından bu yana ekonomik, siyasi, askeri ve diplomatik alanlarda işbirliğini daha da güçlendirdi. İki ülke temmuz ayı ortasında Çin'in güneyindeki Guangdong eyaletinin liman kenti Zhanjiang açıklarındaki sularda ve hava sahasında ortak bir tatbikat gerçekleştirmişti. Bundan kısa bir süre önce NATO, Çin'i Rusya'nın Ukrayna'daki saldırı savaşını kolaylaştırmakla eleştirmişti. Çin bu suçlamalara öfkeyle tepki göstermiş ve NATO'yu "bir çatışmayı kışkırtmaması" konusunda uyarmıştı.

Çin, Rusya'nın üçüncü yılına giren Ukrayna'ya müdahalesini eleştirmeyi de reddediyor. Yanı sıra ABD ile NATO'yu Vladimir Putin'i kışkırtmakla suçluyor. Çin, Rusya'ya doğrudan silah sağlamıyor ancak Rus petrol ve doğalgazının en büyük müşterisi ve hem sivil hem askeri kullanım amaçlı elektronik ve diğer ürünlerin tedarikçisi olarak önemli bir ekonomik can damarı haline geldi.

Moskova ve Pekin sık sık dile getirdikleri "sınır tanımayan" ortaklıklarını ABD ve diğer Batılı ülkelere karşı bir denge unsuru olarak görüyorlar.

Gerileyen ve savaş kışkırtıcılığı yapan ABD ve Batı emperyalizmi ile "Uluslararası düzene ve kurallara sorun çıkaran" Rusya ve sistemin zirvesine yükselen Çin arasında kızışan rakabet, savaş olasılığını büyütüyor.

“Dünya düzeni tehlikede”

A. Vedat Ceylan

ABD ve İngiltere'nin dış istihbarat örgütlerinin şefleri, “dünyanın Soğuk Savaş'tan buyana en büyük tehlikenin altında olduğunu” belirten ortak bir metin yayımladı.

ABD'nin CIA Başkanı William Burns ile İngiltere'nin MI6 Başkanı Sir Richard Moore, Financial Times için ortak kaleme aldıkları makalede, “dünya düzeninin tehdit altında olduğundan” dem vururken, adeta bu tehditlerin sorumlusu olan kendi ülkelerinin geçmiş ve mevcut politikalarından bihabermiş gibi konuşuyorlar.

Bu, dünyaya “demokrasi, barış ve istikrar” getireceğiz diye savaş ihraç edenlerin suçlarını örtbas etme çabasıdır. Bu, İsrail'in Gazze'de devam eden soykırım savaşının suç ortaklarının bir tür riyakarlık gösterisidir.

CIA ve MI6 kalemşör ajanları, ABD ve Batı'nın bu savaşta rolüne değinmeden, Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik işgalinin dünya düzenini tehdit eden en büyük sorunlardan biri olarak ele alıyorlar. Bu riyakar söylemlerle Rusya'yı kuşatıp savaş zorlayanların bizzat kendileri olduğu gerçeğini örtemeye çalışıyorlar.

Burns ve Moore bir taraftan, bu savaşla “Rusya'nın zayıflatılmayacağı ve Putin rejiminin devrilmeyeceğini” kabul ederken, diğer taraftan Ukrayna'ya silah yardımlarının artırılmasını savunarak, savaşın yalnızca uzatılmasını teşvik ediyorlar.

Bu iki istihbarat şefi, “Rusya'nın sabotaj ve dezenformasyon” faaliyetlerinden bahsederek, kendi ülkelerinin ve başında bulundukları istihbarat örgütlerinin bir dizi ülkede düzenledikleri sabotaj, adam kaçırmaya, faşist darbe planlama ve savaş ihraç etme suçlarını gizleme, olmadı meşrulaştırma çabası gütmekteler.

CIA ve MI6'nın Ukrayna'ya yönelik “hayati” destek çağrıları, sadece “insani” veya stratejik bir yardım talebi olarak değil, aynı zamanda Batı'nın Rusya karşısındaki jeopolitik çıkarlarının korunması olarak da görülmelidir.

William Burns'un Putin'i “bir kabadayı” olarak nitelendirmesi, aslında ABD ve Batı'nın savaş kundakçılığına dayalı politikalarını haklı çıkarmak için düşmanlarını şeytanlaştırma çabasının tipik bir örneğidir.

ABD ve batı, aynı süreçte askeri güç

kullanımını ve diğer ülkelerin içişlerine müdahaleyi kendilerine “hak” görerek emperyalist yayılcılığını sürdürüyor, nüfuz alanlarını korumaya ve genişletmeye çalışıyor.

Ukrayna'nın Kursk bölgesindeki Rus topraklarını ele geçirmesinin bir “taktik zafer” olarak lanse edilmesi, ABD ve batının bu savaşın asıl kazananı olma hedefine duyulan özlemi yansıtıyor.

Rusya'nın sabotaj ve kundaklama gibi operasyonlarda “suçluları kullanarak çaresizliğe düşüğünü” iddia eden Moore, aslında ABD ve batının yıllardır uyguladığı benzer yöntemleri göz ardı ediyor.

CIA ve MI6, yıllardır dünyanın dört bir yanında “istikrar operasyonları” adı altında darbe, rejim değişikliklerine zemin hazırlama ve “muhalif” grupları silahlendirme faaliyetlerinde bulundu, bulunmaya da devam ediyor.

Bu bağlamda, Rusya'nın yöntemlerini eleştiren bu iki istihbarat servisi şefi, kendi karanlık geçmişlerini ve şimdiki kanlı fiillerini örtbas edebileceklerini savunuyorlar.

ABD VE İNGİLTERE'NİN ÇIKARLARI DOĞRULTUSUNDA “TEHLİKE” VURGUSU

Ortak makalelerinde, Burns ve Moo-

re'un Soğuk Savaş sonrası “uluslararası düzenin en çok şimdi tehdit altında olduğunu” belirtmeleri, ABD ve batı hegemonyasının sarsılmasından duyulan kaygıyı ortaya koyuyor. Ajanlar ortak makalelerinde teknolojinin savaş üzerindeki etkisine dikkat çekerken, bu teknolojiyle batının kendi kontrol mekanizmalarını genişletme isteğini yansıtıyorlar.

ABD ve İngiltere, dünyaya “barış ve istikrar” getirme iddiasıyla kendi stratejik çıkarları doğrultusunda bu istikrarı bozan aktörlerdir. Son yüzyılda dünyada gerçekleşen savaşlarının çoğunun sorumlusu olan bu iki emperyalist/sömürgeci gücü temsil edenlerin “barış ve istikrar” lafları etmesi ise riyakarlığın doruğudur.

ÇİN VURGUSU

Burns ve Moore, Çin'in yükselişini 21. yüzyılın en büyük jeopolitik sorunu olarak tanımlarken, ABD ve batının şekillenmekte olan çok kutuplu dünya düzeninden duydukları endişeyi yansıtıyorlar.

Bu endişe, ABD ve Batı'nın hegemonyasını koruma-yayma arzusunun da bir yansımasıdır.

CIA ve MI6 gibi istihbarat servisleri, kendi ülkelerinin emperyalist çıkarlarını savunurken, Çin gibi güçlerin yükselişine karşı bu tür tehdit algılarını kullanarak

rollerini oynamaya devam ediyor.

KÜRESEL DÜZENİ TEHDİT EDEN ASIL AKTÖRLER

Financial Times'da yayımlanan bu ortak imzalı makale, ABD ve İngiltere'nin dünyaya kendi çıkarlarının tehlike altında olduğu ve korunması gerektiği mesajını veren bir propaganda niteliği taşıyor.

Gerçekte, Ukrayna savaşının batının emperyalist çıkarlarının bir sonucu olarak çıktı-çıkarıldı ve uzatılmaktadır.

Gazze'de Filistin halkı bu emperyalist çıkarlar için soykırımdan geçiriliyor.

Hamas'ın “caniliğini” ve Putin'in “agresif” politikalarını eleştiren bu iki emperyalist güç, aynı süreçte dünyayı tehlikeye atan asıl aktörler olduklarını unutturmaya çalışıyor.

ABD ile batı, Ukrayna'da “barışı” savunduklarını iddia ederken, aslında kendi çıkarlarına hizmet eden bir düzenin devamı için savaş körüklüyorlar.

Burns ve Moore'un “dünyanın tehlikede olduğu” uyarısı, esasen kendi hegemonyalarının sarsılmakta olduğu ve korunması gerektiği görüş ve kaygısının dile getirilmesidir. Dünya için esas tehlike ise, tam da bu emperyalist/sömürgeci görüşe dayalı politikalardan kaynaklanmaktadır.

TÜSİAD ve MEB “birlikte ve bir arada”

TÜSİAD, “Geleceğimiz için Eğitimi Birlikte Konuşmak Konferansı”nı 5 Eylül Perşembe günü gerçekleştirdi.

AKP’nin eğitim bakanı Yusuf Tekin konferansa katıldı ve konuşma yaptı.

Tekin konuşmasında “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli”ni övdü, başarı hikayeleri yazdı ve sermayeye göz kırptı.

Yusuf Tekin konuşmasında konferansın başlığındaki “geleceğimiz” vurgusunun eğitim politikalarının amacını özetlediğini, “birlikte” vurgusunun da politika belirleme süreçlerindeki ana yöntemlerinden biri olduğunu ifade ettiği.

Tekin “Eğitimde bilgi yükünün hafifletilmesi, beceri odaklı eğitime geçiş, öğretmen ve öğrenci katılımının artırılması” gibi cümlelerle süslediği konuşmasında özünde sermayeye sunulan diken-siz gül bahçesini tarif etti.

SERMAYEYE MÜJDE, ÖĞRENCİLERE KÖLELİK

28 Şubat süreciyle mesleki eğitim alanının tahribata uğradığını belirten Tekin, 2014 yılından bu yana bu alanda önemli adımlar atıldığını vurguladı ve şunları sıraladı:

“Sektörle ortak proje meslek liselerinin kurulması, işbaşı eğitimlerine asgari ücretin yüzde 30 ve 50’si oranında kamusal destek sağlanması, stajyer

gençlerimizin iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı sigortalıması ve MESEM’lerin zorunlu eğitimin bir parçası olması gibi adımlar bu anlamda çok önemliydi.”

Yusuf Tekin mesleki eğitim alan orta-öğrenim öğrenci oranının yüzde 15 arttığını belirtti ve iş cinayetlerinin kol gezdiği MESEM’lerin zorunlu eğitimin parçası haline gelmesiyle övündü.

MESLEKİ EĞİTİMDE DÖRT YENİ OKUL MODELİ

Milli Eğitim Bakanı, sermayenin ihtiyaçları kapsamında gündemlerinde olan yeni uygulamaları da sıraladı. Mesleki eğitim alanında “bölge”, “ihtisas”, “sektör içi” ve “sektöre entegre” olarak tanımladıkları dört yeni okul modeline işaret etti.

Çocuk emeğini sermayeye altın tepsiyle sunmak anlamına gelen bu uygulamalar ile sanayide üretimin artmasının hedeflendiği açıkça dile getirildi.

Emekçilere dönük “kemer sıkma” politikalarının arttığı, esnek ve kölece çalışma koşullarının işçi sınıfına dayatıldığı bir süreçteyiz. Öte yandan, “dönüşüm” süreçleriyle birlikte sermayenin ihtiyaç duyduğu iş gücü ihtiyacına tam uyumlu eğitim programları planlanmaktadır. Bu da dolaysız biçimde bu sistemde çocuk emeği sömürüsünün artması ve mesleki eğitim alanındaki öğrencilerin eğitim

hakkının gasp edilmesi anlamına geliyor.

Sınıf devrimcilerinin 2018 yılında gerçekleştirdiği “Devrimci bir sınıf hareketi için... Mesleki eğitim kurultayı” sonuç deklarasyonunda şunlar vurgulanıyor:

“-Mesleki eğitim aracılığı ile atölyelerde, stajda kapitalist sömürü dişlileri arasında ucuzun da ucuzu iş gücü olarak kullanılan gençler, giderek üretimin temel bileşenleri haline getirilmektedir. İşçi sınıfının esnek, güvencesiz koşullarda, her türlü sosyal haktan yoksun sefalet ücretlerine çalışmasının temel dayanaklarından birisi de mesleki eğitim alanı üzerinden yaratılacak ucuz emek ordusu olarak görülmektedir. Yaygınlaşan çocuk emeği sömürüsü ise yine mesleki eğitim üzerinden perdelenmek, katmerli sömürü koşullarının önü açılmak istenmektedir.

-Eğitimin bir parçası olarak gerçekleşmesi gereken atölye ve staj süreçleri, olması gereken asıl kapsamından giderek daha da uzaklaşmakta, kapitalist üreti-

min ihtiyaçlarının şekil verdiği dizginsiz bir sömürü alanına dönüşmektedir.”

2018 yılından bugüne atılan adımlar bu alanda sistematik bir sürecin işlediğini göstermektedir. Mesleki eğitim merkezlerinin her alanda yayılması, hapishanelerde mesleki eğitim merkezlerinin açılmasından OSB’lerde açılması düşünülen meslek okullarına dek, mesleki eğitim alacak öğrencilerin yaş aralığının düşürülmesi (ilkokul sonrası mesleki eğitime yönlendirme) bu alanda atılan adımların güncel boyutlarını işaret etmektedir.

Milli Eğitim Bakanı Tekin’in TÜSİAD toplantısında yaptığı konuşma mesleki eğitimde sömürünün artacağını göstermektedir. Bu yanı sıra Mesleki Eğitim Kurultayı’nda ortaya konulan talepler güncelliğini korumaktadır. Emeğin korunması mücadelesi kapsamında ortaya konan talepler şunlardır:

“-İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın, stajyer cinayetlerine son!

-14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın!

-14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretim genel ve mesleki eğitimle birleştirilsin!

-16-18 yaş arası çocuklar için 4 saatlik, 14-16 yaş arası çocuklar için 3 saatlik iş günü!

-Meslek liseli stajyer işçilere 4 saatlik iş günü! Eşit işe eşit ücret!

-18 yaş altı çıraklar eğitime yönlendirilmeli! 18 yaş üstü çıraklar kadroya alınmalı!

-Staj sömürüsüne son!

-Nitelsiz staj eğitimine son!

-Dayak, taciz, küfür ve aşağılanmaya son!

-Kuralsız, esnek çalışmaya son!”

Diyarbakır’da 19 gündür kayıp olan ve 8 Eylül’de cansız bedeni bulunan Narin Güran için Gençlik Örgütleri Kadıköy’de eylem gerçekleştirdi.

“Narin’i ve Narinleri yaşatmayan bu düzenden hesap soracağız!” şiarıyla yapılan eylem için Kadıköy’ün ara sokaklarında bir araya gelen kitle Kadıköy İskelesi’ne yürüyüş gerçekleştirmek istedi ve polis barikatıyla engellendi. Engelleme girişimine karşı sloganlarla ve

Gençlik Örgütleri’nden Narin eylemi

ajitasyonlar ile karşılık verildi.

Engelleme girişimi yürüyüş devam ettirilerek boşa düşürüldü. Kitle sloganlar ve ajitasyonlar Kadıköy İskele Meydanı’na ulaştı. Kadıköy İskele Meydanı’nda yapılan ajitasyon konuşmalarında Narin’in kaybedilmesinde ve

katledilmesindeki devlet, tarikat, aile işbirliği teşhir edildi. Konuşmada Ceylan’ı, Berkin’i, Uğur’u, Leyla’yı katleden düzen ile Narin’i katleden düzenin aynı olduğu vurgulandı. Ajitasyon konuşmalarının ardından basın metni okundu.

Basın açıklamasının ardından kitle

sloganlar ile eylemi sonlandırdı. Eylem sonlanırken polis saldırısı gerçekleştirildi. Polis saldırısında altı kişi gözaltına alındı.

Eylemde sıklıkla “Narin’in hesabı sorulacak!”, “Katillerden hesabı gençlik soracak!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!”, “Narin’in katili, Gülistan’ın faili!”, “Gülistan’ın hesabı sorulacak!”

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Gerici eğitim kökleştiriliyor

Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) son zamanlarda açıkladığı protokol ve müfredatla yeni tartışmalara neden oldu. Bu icraatlar gösteriyor ki AKP, eğitim kurumları üzerinden çocukların geleceğine yönelttiği saldırılara yenilerini ekleyecek. Gerici ideolojinin çocuklara dayatılması şeklinde gündeme getirilen saldırılar elbette yeni değil, sadece öncekilerin devamı niteliğinde. Bu saldırılarla AKP'nin arzu ettiği "dindar/kindar" nesil yetiştirme yönünde yeni adımlar atılmak isteniyor.

Bir AKP portresi çizmeye kalkarsak, sermayenin ve siyasal gericiğin en yoz, en kural tanımaz temsilcisini görürüz. AKP'yi AKP yapan bu iki özellik, en belirgin şekilde eğitim sisteminde kendini gösteriyor. Bir taraftan sermayenin çıkarları gereği meslek liselerinin sayısı artırılıyor, öte yandan MESEM programları ile "çocuk işçilik" üzerinden sermayeye ucuz iş gücü sağlanıyor. Bu programlar ile milyonlarca çocuk eğitimden koparılıp tezgah başına geçirildi. Binlerce çocuk bu tezgahlarda yaralandı, bazıları ise katledildi.

Çocukları dinci-gerici ideolojinin etkisi altına alma planı 2002'den beri adım adım uygulanıyor. MEB, imzaladığı birçok protokol ile tarikat ve cemaatlerin okullarda varlık göstermesinin önünü açtı. Dahası, bu gerici yapılanmaların okullara girmesi yönünde teşvikler de sunuyor. Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB) ile kurduğu ilişkileri geliştiriyor, okulları adeta medrese ya da kuran kursuna çevirmeye çalışıyor.

2024-2025 eğitim döneminin başla-

masına sayılı günler kaldı. Bu yıl MEB'e bağlı okullarda birçok tartışmaya neden olan "Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli" isimli gerici müfredat uygulanacak. Bilimsel eğitimin esamisi dahi okunmayan bu müfredat ile dinci-gerici ideolojinin etkisi altına alınmış bir nesil yaratma hedefi esas alınıyor. Bu küstahça dayatmalarla kendi ideolojilerine uygun sorugulamayan, biat eden "dindar/kindar" bir nesil yaratma hedefine ulaşmak istiyorlar.

MEB bu sene içerisinde DİB ile çok sayıda protokol imzaladı. Diyanet adeta MEB'in işleyişini ve müfredatını belirler, "dine uygun" düzenlemeler yapar hale geldi. Öyle ki, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın projelerine göre öğrenciler okul çıkışı Kuran Eğitim Merkezleri'ne gönderilecek. Diyanet Eğitim Hizmetleri Genel Müdürü Sedide Akbulut, Kuran Eğitim Merkezleri'nin Milli Eğitim Bakanlığı tarafından belirlenen liselerle eşleştirileceğini haber verirken şöyle diyor:

"Hem liseye gidecekler hem de eği-

tim merkezlerimizde müfredatımızı da görecekler. Öğrenci günün yarısında okuldaki derslerini aldıktan sonra diğer yarısını Kuran Eğitim Merkezleri'nde geçirecek."

MEB-Diyanet işbirliği bu uygulamayla da sınırlı kalmıyor. Eğitim merkezlerinin müfredatı Diyanet tarafından hazırlanacak ve eğitimde yine Diyanet'in hazırladığı veya "uygun gördüğü" ders materyalleri kullanılacak. Ayrıca "Diyanet Akademisi", müftülükler ve ilahiyat fakülteleriyle işbirliği yapılacaktır.

AKP iktidara geldiği andan itibaren her alanda kendi ideolojisini hakim kılmaya çalıştı. Birçok alanda bunu başardığını hissetse de "kültürel iktidar" olamamaktan sürekli yakındı. Bu icraatları ile ülkeyi gericiğin karanlığıyla kuşatma hedefine çocuklar üzerinden ulaşmaya çalışıyor. AKP, "kültürel iktidar" olmak adına elinden geleni ardına koymuyor ve bu alanda ciddi adımlar attığı söylenebilir. Buna rağmen istediği sonuçları alması mümkün değil. Ne yaparsa yapsın,

tarihin tekerleğini istediği şekilde geri çeviremez. Ancak bu, gerici saldırıların önemsiz olduğu anlamına gelmediği gibi, gericiğe karşı mücadelenin değerini de hiçbir şekilde azaltmaz.

Çocukların okul sıralarında nitelikli, bilimsel, laik bir eğitim almak yerine sermayenin ihtiyaçları için ucuz iş gücü olarak sömürölüp katledilmesine; AKP'nin ve beraberindeki tarikatların ihtiyacı için dinci-gerici müfredatla uyuşturulmasına karşı sesimizi yükseltmek zorundayız. Çocukların aydınlık bir gelecekte yaşama hakkı için tüm bu saldırılara her alanda karşı çıkmalı ve tepkimizi ortaya koymalıyız. Sermayenin vurucu gücü olan AKP-MHP iktidarına ve onun eğitim sistemine karşı örgütlenmeli, mücadele ederek gerici saldırıları püskürtmeliyiz.

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

İSRAİL'E DESTEK İÇİN GİDEN USS WASP SAVAŞ GEMİSİ İZMİR LİMANI'NDA...

Siyonist İsrail rejiminin emperyalistlerin desteğiyle Filistin'e yönelik soykırım ve işgal saldırısı aylardır sürüyor. ABD'nin İsrail'i korumak üzere bölgeye gönderdiği gemilerden biri olan USS Wasp adlı amfibi hücum gemisi 2 Eylül günü İzmir Limanı'na demir attı.

İsrail'i korumakla görevli bu savaş gemisi, hamasi nutuklarla Filistin halkının yanında olduğunu söyleyen AKP iktidarının ikiyüzlülüğünün resmidir.

Katil ABD Ortadoğu'dan defol!

Bu savaş gemisinin İzmir Limanı'nda demir atması AKP'nin İsrail karşıtı gibi görünmeye çalışırken, aylardır soykırıma uğrayan Filistin halkının kanını ellerinde taşıdıklarının göstergesidir.

İsrail ile her geçen gün artan ticari ilişkilerin yanı sıra Türkiye'nin savaş gemileri TCG Anadolu ve TCG Gökova Ağustos ayında ABD gemisiyle Akdeniz'de ortak eğitim tatbikatı yaptı.

Savaş gemilerini İsrail'e destek için

gönderen emperyalistler, onlarla eğitim tatbikatı yapan ve limanlarını savaş gemilerine açan AKP iktidarı, Filistin halkına yönelik soykırımın sorumlusudur.

İsrail'e, emperyalistlere ve onların yerli işbirlikçilerine hatırlatıyoruz: 6. Filo'yu unutmayın. Bu topraklarda ABD'nin savaş filosuna geçit vermedik. Filistin topraklarındaki mücadeleye omuz veren Denizlerden aldığımız mücadeleye bayrağını taşıyoruz. Anti em-

peryalist mücadelenin onurlu bayrağını taşıyoruz. Denizlerin yolunda Filistin halkının yanında olmaya devam ediyoruz.

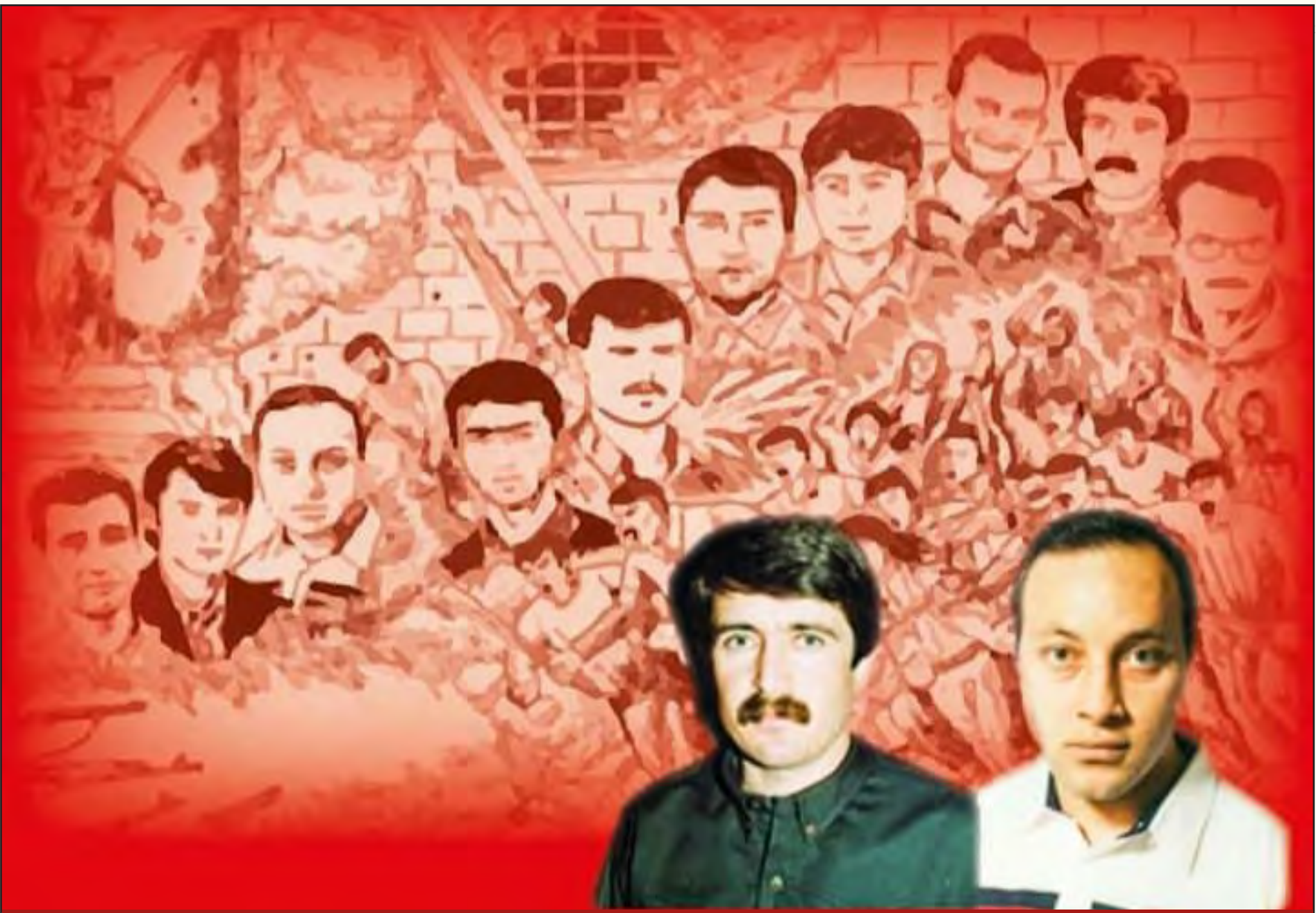
Emperyalistlerin ve siyonistlerin gerçekleştirdiği soykırıma ve işgale, coğrafyamızda kan ve katliam yayan savaş aygıtlarına geçit vermeyeceğiz!

-NATO'dan çıkılsın, emperyalist üsler kapatılsın!

-İsrail ile tüm ilişkiler kesilsin!

-USS Waps gemisi derhal geri gönderilsin!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
EYLÜL 2024

Ulucanlar Katliamı ve DireniŖi'nin 25. yılında:

Devrim yürüyüşümüz

On'larla sürüyor!